

Č. j./Sp. zn./Typ
MD-8308/2024-910/11
MD/8308/2024/910

VEŘEJNÁ VYHLÁŠKA ROZHODNUTÍ

Ministerstvo dopravy, Odbor infrastruktury, jako příslušný nadřízený správní orgán dle ustanovení § 330 odst. 1 a 3 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se skutečností, že čl. LXXIX bod 1. věta první zákona č. 284/2021 Sb., který zrušil § 2e liniového zákona účinného do 31.12.2023, byl, stejně jako jiná přechodná ustanovení tohoto zákona, nepřímo novelizovaný čl. I body 404. a 405. zákona č. 152/2023 Sb., a ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako příslušný odvolací správní orgán dle § 40 odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, **rozhodlo o odvolání** Miroslava Gärtnera, bytem Bystřanská 3212, 415 01 Teplice, a Soňi Gärtnerové, bytem Bystřanská 3212, 415 01 Teplice, oba zastoupeni Mgr. Janem Pořízkem, advokátem vykonávajícím advokacii jako společník obchodní společnosti Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, spol. s r. o., se sídlem Kováků 554/24, 150 00 Praha 5 „(dále také „odvolatelé“ či „odvolatel“), **proti společnému rozhodnutí vydanému ve společném územním a stavebním řízení** Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu, ze dne 24. 08. 2022 pod č. j. KUUK/002402/2024, sp. zn. KUUK/127062/2021/43, **kterým se** na pozemcích v katastrálním území Teplice **umísťuje a povoluje stavba** dopravní infrastruktury „**I/8 Teplice, mosty ev. č. 8-050..1 ; 8-050..2**“, a to v rozsahu stavebních objektů a provozních souborů umístěných na pozemcích uvedených v rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, **a přezkoumalo** odvoláními napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a rozhodlo na jejích základě **takto**:

podaná odvolání se zamítají

a podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu se společné rozhodnutí ze dne 04.01.2024 pod č. j. KUUK/002402/2024, sp. zn. KUUK/127062/2021/43, o umístění a povolení stavby označené jako „**I/8 Teplice, mosty ev. č. 8-050..1 ; 8-050..2**“,

potvrzuje.

Účastníci řízení dle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 94m odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu:

Ředitelství silnic a dálnic s.p., IČO 65993390, Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4 - Krč
 Statutární město Teplice, IČO 00266621, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice
 Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111, Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2
 Správa železnic, s. o. IČO 70994234, Dlážďená 1003/7, Nové Město, 110 00 Praha 1
 ČEZ Distribuce a. s., IČO 24729035, Teplická 874/8, 405 02 Děčín
 Severočeská vodárenská společnost o. s., IČO 49099469, Přítkovská 1689/14, 415 01 Teplice
 Severočeské vodovody a kanalizace a. s., IČO 49099451, Přítkovská 1689, 415 50 Teplice
 Roland Patera, nar. [REDAKCE], Pod Stadionem 111, 417 42 Krupka
 Miroslav Gärtner, nar. [REDAKCE], Bystřanská 3212, 415 01 Teplice
 Soňa Gärtnerová, nar. [REDAKCE], Bystřanská 3212, 415 01 Teplice
 CETIN o. s., IČO 04084063, Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9
 GasNet, s. r. o., IČO 27295567, Klíšská 940/96, Klíše, 400 01 Ústí nad Labem
 ČD - Telematika a. s., IČO 61459445, Perneroва 281 9/2a, 130 00 Praha 3
 Marius Pedersen a.s., IČO 42194920, Průběžná 1940/3, Nový Hradec Králové, 50009 Hradec Králové
 ARRIVA CITY s. r. o., IČO 26730448, provozovna Teplice, Emílie Dvořákové 70, 415 01 Teplice

Odůvodnění:

Ministerstvo dopravy obdrželo výše uvedené odvolání s předkladem a spisem od Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále také „KUUK“ či „stavební úřad“). Toto společné řízení se, i ve fázi odvolacího řízení, dokončí podle dosavadních právních předpisů, včetně věcné příslušnosti Ministerstva dopravy, viz zákonná ustanovení ve výroku tohoto rozhodnutí .

Přípustnost a včasnost podaného odvolání

Těžiště otázky přípustnosti podání odvolání spočívá ve správném vymezení účastníků řízení ve společném řízení, kterým se umístuje a povoluje stavba podle stavebního zákona. Účastníci tohoto řízení jsou vymezeni v ustanovení § 94k stavebního zákona, kde je uvedeno, že:

- „a) stavebník,*
- b) obec, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn,*
- c) vlastník stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má ke stavbě jiné věcné právo, není-li sám stavebníkem,*
- d) vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku,*
- e) osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.“*

Ministerstvo dopravy ze spisu zjistilo, že odvolatelé jsou účastníky společného územního a stavebního řízení podle ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona. Odvolatelé jsou vlastníky sousedních nemovitostí, a to: stavba rodinného domu č. p. 3212 ulice Bystřanská a pozemků stavební pozemek č. 2380, a pozemková parcela č. 2383/1, vše zapsáno na LV č. 7312, katastrálním území Teplice, v obci Teplice. Odvolání je tedy přípustné a včasné, když jej podala

oprávněná osoba a bylo podáno v zákonné lhůtě, a to dne 06.02.2024 (doručení veřejnou vyhláškou nastává 22.1.2024), tedy v poslední den lhůty.

Zde Ministerstvo dopravy prvně nesouhlasilo se správním vyhodnocením ze strany KUUK, že by se jednalo o odvolání opožděné, což bylo vyjádřeno v přípisu ministerstva ze dne 29.02.2024 pod č.j. MD-8308/2024-910/5 s odkazem na judikaturu, zejména pak od rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 Afs 264/2018 - 85 ze dne 26. května 2022. Proto byl spis vrácen KUUK k dalšímu postupu podle § 92 odst. 2 správního řádu. Po doplnění spisu byl tento znovu předložen ministerstvu dopravy s odvoláními.

Jedná se o druhé rozhodnutí ve věci, kdy bylo první společné rozhodnutí KUUK zrušeno zdejším ministerstvem jeho rozhodnutím o odvoláních ze dne 05.05.2023 pod č.j. MD-35852/2022-930/10. Věc byla vrácena nalézacímu stavebnímu úřadu k novému projednání.

Obecné zhodnocení

Dne 29.08.2023 pod č.j. KUUK/125912/2023 sp.zn. KUUK/127062/2021/33 vyhotovil KUUK „vyrozumění o pokračování v řízení a vyrozumění o podkladech rozhodnutí“. Tento přípis KUUK obsahuje všechna řádná poučení včetně ustanovení § 2 odst. 5 zák.č. 416/2009 Sb., zákon o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), v platnosti do 31.12.2023.

Postup KUUK je v souladu s ustanovením správního řádu v § 90 odst. 1 písm. b) „... napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo ...“. Tedy celé řízení se tímto postupem vrátilo na samý začátek. S ohledem na ustanovení § 144 správního řádu, kde je uvedeno, že: „... Řízení s velkým počtem účastníků

(1) Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky.

(2) Účastníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce. ...“, bylo řízení vedeno veřejnou vyhláškou. Vyvěšení na úřední desce KUUK bylo realizováno od 30.08.2023 do 15.09.2023.

Na základě žádosti odvolatelů zastoupených advokátem, o prodloužení lhůty pro seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 21.09.2023, jim byla ve sdělení ze dne 04.10.2023 pod č.j. KUUK/143386/2023 prodloužena lhůta do 10.10.2023.

KUUK dne 04.01.2024 vydal pod č.j. KUUK/002402/2024 společné rozhodnutí, které bylo doručeno veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce KUUK od 05.01.2024 do 23.01.2024.

Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání Miroslava Gärtnera, bytem Bystřanská 3212, 415 01 Teplice, a Soňi Gärtnerové, bytem Bystřanská 3212, 415 01 Teplice, oba zastoupeni Mgr. Janem Pořízkem, advokátem vykonávajícím advokacii jako společník obchodní společnosti Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, spol. s r. o., se sídlem Kováků 554/24, 150 00 Praha 5.

Odvolání nemělo všechny náležitosti (náležitosti dle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 sb., správní řád), a tak byl odvolatel vyzván přípisem KUUK ze dne 05.03.2024 pod č.j. KUUK/038235/2024 k doplnění.

Odvolání bylo doplněno dne 20.03.2024 prostřednictvím datové schránky odvolatele.

Účastníci společného řízení byli vyrozuměni přípisem KUUK ze dne 20.03.2024 pod č.j. KUUK/045489/2024 o podaném odvolání a o možnosti se k němu vyjádřit. V dané lhůtě se nikdo z účastníků řízení k podanému odvolání nevyjádřil.

Společné rozhodnutí

Společné rozhodnutí je řádně vypracované a členěné v souladu se správním řádem. Rozhodnutí obsahuje všechny povinné části (výrok, odůvodnění a poučení) a informace, a to včetně popisu proběhlého společného řízení a řádného odůvodnění výrokové části rozhodnutí včetně vypořádání podaných námitek účastníků řízení.

Zde se dále ministerstvo argumentačně opírá o judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 09.04.2020 č.j. 3 As 209/2017 – 51, kde je mimo jiné uvedeno:

„ ... [88] V poslední části tohoto okruhu kasačních námitek se stěžovatel vymezuje proti závěru krajského soudu o přepjatém formalismu, pokud jde o požadavky stěžovatele na odůvodnění správních rozhodnutí.

[89] V napadeném rozsudku krajský soud v tomto ohledu konstatoval (na str. 24), že „[S]e žalobkyně lze jistě souhlasit v tom, že není-li výroková část rozhodnutí takto (tzn. zcela v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu – pozn. NSS) odůvodněna, tak že takové rozhodnutí bývá obvykle nepřezkoumatelné. Ani toto ustanovení ale nelze paušalizovat, neboť vždy je s ním nutno poměřovat konkrétní případ, dopady na jeho věcnou stránku, a to i s ohledem na to, jaký mohou mít vytýkané vady vliv na konečné řešení věci. **Krajský soud neabsolutizuje formální stránku věci a nechce být přepjatě formalistický oproti jejímu neodvratitelnému věcnému závěru.**“ S těmito obecnými východisky, respektive s přístupem krajského soudu k požadavkům na kvalitu odůvodnění správních rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a jeho závěry o přepjatém formalismu, se kasační soud ztotožňuje.

... „

S ohledem na vše výše uvedené, má Ministerstvo dopravy po správním uvážení za prokázané, že Krajský úřad Ústeckého kraje postupoval při vedení společného řízení v souladu s právními předpisy a jeho společné rozhodnutí vychází z podkladů obsažených ve spise a odpovídá tak zjištěním ve spise doloženým. KUUK se snažil o zajištění shody mezi účastníky řízení. Protože však v některých bodech k dohodě nedošlo, musel dále postupovat v souladu se správním řádem, zejména pak s ustanovením: „... § 5 Pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. ...“ a stavebním zákonem. Ministerstvo dopravy má společné rozhodnutí za správné, nicméně s ohledem na právní jistotu přistoupilo k doplnění některých dílčích skutečností do odůvodnění tohoto územního rozhodnutí ve vztahu k podaným námitkám tak, aby nevznikla důvodná pochybnost o přezkoumatelnosti tohoto územního rozhodnutí pro nedostatky v odůvodnění.

Přípustnost odvolacích námitek

Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Odvolací přezkum

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Námítky uplatněné v rámci vedeného řízení u nalézacího stavebního úřadu

Na stranách 13 – 15 napadeného společného rozhodnutí se stavební úřad vypořádal s podanými námítkami odvolatelů. Toto vypořádání námitek uplatněných v průběhu řízení ze strany KUUK má ministerstvo za dostatečné a odpovídající zjištěním ve spise obsaženým a dále pak ustálené stavebně správní praxi.

Vypořádání odvolacích námitek

Ministerstvo z důvodu právní jistoty uvádí, že se odvolatelé odchýlili obsahem odvolacích námitek od obsahu námitek podaných do řízení. Ministerstvo proto upozorňuje, že tím byla porušena koncentrace řízení vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, viz oznámení o zahájení řízení – pokračování společného územního a stavebního řízení ze dne 29.08.2023 č.j. KUUK/ 125912/2023. V ustanovení § 36 odst. SR je uvedeno, že: „... *Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* ... „.

Ministerstvo dále upozorňuje, že ve vztahu k odvolateli byla dána koncentrace řízení podle ustanovení § 94m odst. 1 stavebního zákona, viz poučení z prvního oznámení o zahájení řízení ze dne 01.11.2021 č.j. KUUK/146753/2021. Původní rozhodnutí ze dne 24.08.2022 pod č.j. KUUK/24720/2022 nebylo zrušeno pro některé z námitek odvolatele. Zde nadále platí uvedená původní koncentrace řízení. Tato by neplatila jen ve vztahu k novým skutečnostem, novým podkladům, tedy po doplnění spisu před pokračováním řízení po zrušení prvního rozhodnutí. V ustanovení § 94m odst. 1 stavebního zákona je uvedeno, že:

„... *Stavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námítky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. V případech záměrů umisťovaných v území, ve kterém nebyl vydán územní plán, nařídí stavební úřad veřejné ústní jednání vždy.* ... „.

Zde má ministerstvo jednoznačně za prokázané, že tato situace zde nastala. Přesto ministerstvo nad rámec nutného přistoupilo k vypořádání podaných odvolacích námitek, viz níže.

Odvolatelé ve svém doplnění odvolání ze dne 20.03.2024 prostřednictvím svého zástupce uvádí toto (citace z odvolání je odlišena v textu níže „kurzívou a podtržením prvního slova“):

I. Napadené rozhodnutí a odvolání účastníků

Účastníci podali včasné odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu č. j. KUUK/002402/2024 ze dne 4. ledna 2024 (dále jen „stavební úřad“ a „napadené rozhodnutí“), jímž stavební úřad schválil stavební záměr označený jako „I/8 Teplice, mosty ev. č. 8-050..1; 8-050..2“ na pozemcích parc. č. 2369/1, 2379, 2383/1, 2384, 2388/1, 2392/2, 2392/6, 2658/1, 2700/1, 2700/2, 2700/3, 2700/4, 4390, 4397/2, 4576/1, 4773/I, 4779/J, 4779/3, 4779/4 a 4779/5 v katastrálním území Teplice (dále jen „Stavba“) a stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby. Tímto podáním své odvolání doplňují, i když jim napadené rozhodnutí nebylo z níže uvedených důvodů dosud doručeno.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ze spisu nebylo zjištěno, že by odvolatel nebyl o novém projednání záměru ve společném řízení vyrozuměn, zvláště když bylo prvotní rozhodnutí ve věci zrušeno na základě jím podaného odvolání. Na celé uvedené řízení dopadá liniový zákon, a zvláště pak jeho ustanovení § 2 odst. 5, kde je uvedeno, že:

„... (5) V řízení podle tohoto zákona nebo stavebního zákona, které je řízením s velkým počtem účastníků, se oznámení o zahájení řízení doručuje veřejnou vyhláškou. Jednotlivě se oznámení o zahájení řízení doručuje pouze účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), § 94k písm. c) a d) a § 109 písm. b) až d) stavebního zákona (dále jen "dotčení vlastníci"), žadateli, obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, je-li účastníkem řízení, a dotčeným orgánům. Dotčeným vlastníkům neznámého pobytu nebo sídla a dotčeným vlastníkům, jimž se nepodařilo oznámení o zahájení řízení doručit postupem podle § 24 správního řádu, jakož i dotčeným vlastníkům, kteří nejsou známi, se doručuje veřejnou vyhláškou, ve které se dotčení vlastníci identifikují označením dotčených pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí, ustanovení § 32 odst. 2 a 3 správního řádu se ve vztahu k těmto dotčeným vlastníkům neuplatní. Ostatní písemnosti se doručují jednotlivě pouze žadateli, obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, je-li účastníkem řízení, a dotčeným orgánům; ostatním účastníkům řízení se doručují veřejnou vyhláškou, o čemž se tyto účastníci poučí v oznámení o zahájení řízení, je-li jim doručováno jednotlivě. Pokud se doručuje jednotlivě do ciziny, platí, že dnem doručení je třicátý den ode dne, kdy byla písemnost odeslána prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. ...“.

Tedy nalézací stavební úřad s následnými písemnostmi vždy doručuje veřejnou vyhláškou podle příslušného ustanovení správního řádu. Dále je třeba uvést, že odvolatel uplatnil v řízení námitky a následně i tím, že podal odvolání, prokázal nad vší pochybnost, že se s předmětným společným rozhodnutím seznámil, a tedy nemůže namítat skutečnost, že by mu toto nebylo doručeno. Nadto mu fakticky doručeno bylo, a to veřejnou vyhláškou jako všem ostatním účastníkům řízení, což se dokládá obsahem spisu. Tento postup je v souladu s uvedenými právními předpisy (liniový zákon, stavební zákon, správní řád) na což je přímo odkazováno v textu.

II. Nezákonné doručování účastníkům veřejnou vyhláškou

Stavební úřad začal v průběhu řízení aplikovat právní úpravu řízení s velkým počtem účastníků, včetně doručování veřejnou vyhláškou. Přinejmenším účastníkům však takto doručovat nesměl.

Účastníci podali odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. KUUK/124720/2022 ze dne 24. srpna 2022. Na doručování jim, a to jak v odvolacím řízení, tak v navazujícím novém projednání věci stavebním úřadem, proto obdobně dopadají závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 As 285/2021-55 ze dne 7. prosince 2023.

V § 94m odst. 2 stavebního zákona není (obdobně jako v § 87 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 aplikovaném Nejvyšším správním soudem) není upraveno, jak se doručuje osobám, které jsou účastníky řízení s velkým počtem účastníků z důvodu, že jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být rozhodnutím přímo dotčeno. V územním řízení jde o jeho účastníky podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, ve společném územním a stavebním řízení jde o jeho účastníky podle § 94k písm. e) stavebního zákona. Zatímco u některých jiných účastníků řízení je zmíněno, že se jim doručuje jednotlivě, u těchto účastníků řízení to uvedeno není. Zejména však není uvedeno, že by se jim doručovalo veřejnou vyhláškou. Aplikuje se tedy obecná úprava.

Podle § 144 odst. 6 správního řádu v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemností veřejnou vyhláškou, včetně písemností určených do vlastních rukou účastníků řízení. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi. Těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.

Podstatné jsou zvýrazněné pasáže. Z první vyplývá, že i v řízení s velkým počtem účastníků je doručování veřejnou vyhláškou toliko fakultativní. Je na správním orgánu určit, zda tak bude postupovat, či nikoli. V určitých případech proto nemusí, případně dokonce nesmí veřejnou vyhláškou doručovat.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Zde se nemůže Ministerstvo dopravy ztotožnit s hodnocením odvolatelů. Nálezací stavební úřad neměl možnost postupovat jinak, než jak ukládá ustanovení § 2 odst. 5 liniového zákona (znění uvedeno výše), když na toto ustanovení správně odkázal ve „vyrozumění o pokračování v řízení a vyrozumění o podkladech rozhodnutí“. Tato úprava je nadřazena jak stavebnímu zákonu, tak správnímu řádu, jakožto zvláštní právní předpis s vyšší vahou. Zde nebylo na správním uvážení, jak bude stavební úřad postupovat, tento postup je dán ze zákona, a tak bylo doručováno veřejnou vyhláškou v souladu s uvedenými právními předpisy. Správní řád, jeho § 144 je zde podpůrně, aby bylo zřejmé všem, jak je určeno od kdy se považuje řízení za řízení s velkým počtem účastníků. Více bylo k tomuto uvedeno v předchozím odstavci v textu ministerstva.

Druhá pasáž vylučuje doručování veřejnou vyhláškou účastníkům řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, za které citovaná ustanovení označují některé z účastníků územního řízení a společného územního a stavebního řízení. Nicméně tak činí specifickým způsobem, když obě uvádí, že jsou jimi vždy uvedení účastníci řízení. Z této formulace vyplývá, že okruh účastníků řízení považovaných pro účely doručování za účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu nelze zužovat, rozšiřovat jej ovšem lze (jinak by nebylo použito příslovce „vždy“). To znamená, že ve společném územním a stavebním řízení může být účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu v závislosti na konkrétních okolnostech také jiný než výslovně uvedený účastník, včetně účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud již na základě prvního argumentu, tedy fakultativnosti doručování veřejnou vyhláškou podle první věty § 144 odst. 6 správního řádu, dospěl k závěru, že odvolateli musí odvolací správní orgán doručovat vždy jednotlivě. Tento závěr odůvodnil postavením odvolatele, který je v řízení na rozdíl od řady ostatních účastníků řízení aktivní, což indikuje jeho zvýšený zájem na výsledku řízení. Odvolací řízení je ostatně zahájeno na základě jeho podání obdobně, jako je řízení v prvním stupni, resp. řízení jako celek, zahájeno na základě podání žadatele (žádosti). Žadateli se přitom jednotlivě doručuje vždy. Kdyby odvolatel zůstal pasivní a odvolání by nepodal, odvolací řízení by vůbec neprobíhalo.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Zde se opět nemůže ministerstvo ztotožnit s hodnocením odvolatelů. Jak již bylo uvedeno výše, zde plně dopadá zvláštní úprava z liniového zákona § 2 odst. 5 a tato ukládá, kdy stavební úřad doručuje veřejnou vyhláškou. Toto bylo beze zbytku naplněno. Uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu nedopadá na řízení vedená podle liniového zákona. Tento závěr dále vyplývá z mnoha již rozsouzených věcí a je v podstatě v pozici ustálené judikatury.

Odvolatele tak nelze znevýhodňovat tím, že bude nucen pravidelně sledovat úřední desku odvolacího správního orgánu, zatímco žadatel se může spolehnout na jednotlivé doručení. Nejvyšší správní soud neshledal v případě odvolatele naplnění účelu, který je doručováním veřejnou vyhláškou v řízení s velkým počtem účastníků sledován. Také se vypořádal s argumenty, které by případně mohly směřovat ve prospěch doručování veřejnou vyhláškou, ale v případě odvolatele se nemohou uplatnit.

Konečně je vhodné dodat, že faktorem pro určení, zda bude ve smyslu § 144 odst. 6 správního řádu fakultativně doručováno veřejnou vyhláškou, či nikoli, by měla být i délka řízení. Pokud správní orgán nerozhoduje ve stanovených lhůtách, tedy porušuje zákon a dopouští se nesprávného úředního postupu, nemůže využívat pro něj o něco (v případě doručování do datové schránky nepatrně) komfortnější a pro účastníky řízení naopak značně nevýhodný způsob doručování písemností. V takové situaci nelze po účastnících řízení i s ohledem na (§ 6 odst. 2 správního řádu požadovat, aby pravidelně sledovali úřední desku, zejména trvá-li řízení rok či déle, jako tomu bylo v projednávané věci.

Dále je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud sice řešil otázku doručování rozhodnutí, jeho závěry však samozřejmě dopadají na další písemnosti. Ani u nich není důvod, aby aktivní účastník řízení musel soustavně sledovat úřední desku, zda na ní náhodou není vyvěšena písemnost, která se ho týká. Dále tyto závěry nedopadají jen na odvolací řízení, ale samozřejmě i na případné nové projednání věci. Toto projednání totiž stejně jako odvolací řízení probíhá jen proto, že aktivní účastník řízení podal odvolání proti nezákonnému rozhodnutí a uspěl. Bez odvolání by nové projednání věci stejně jako odvolací řízení vůbec neprobíhalo. Ostatně ze stejných důvodů by mělo být jednotlivě doručováno také účastníkovi řízení, který začal být aktivní již při prvním projednání věci, typicky uplatněním námitek. Po jejich uplatnění je totiž v řízení rozhodováno také o těchto námitkách, byť jim není věnován zvláštní výrok rozhodnutí.

Nelze tedy než uzavřít, že stavební úřad účastníkům, kteří uplatnili námitky a podali odvolání proti prvnímu meritornímu rozhodnutí, napadené rozhodnutí a další písemnosti doručoval veřejnou vyhláškou nezákonně.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Zde se také nemůže ministerstvo ztotožnit s hodnocením odvolatele. Skutečnost, zda stavební úřad dodržel či nikoliv pořádkové lhůty, nemá vliv na způsob doručování v řízení. Doručování písemností ve správním řízení se řídí příslušnými ustanoveními dopadajících právních předpisů, v tomto případě obecného, kterým je správní řád a zvláštního, kterým je liniový zákon, který je zde v postavení právní úpravy speciální, tedy nadřazené. Jak bylo uvedeno opakovaně výše, nebylo na výběru stavebního úřadu, jaký zvolí způsob doručování písemností a komu je bude doručovat napřímo (datová schránka, poštovní zásilka) a komu prostřednictvím veřejné úřední desky (veřejná vyhláška). Zde právě naplno dopadal liniový zákon, v již popsáném textu tak, že určuje, kdy se doručuje všem účastníkům řízení veřejnou vyhláškou. Nadto je třeba upozornit, že v písemnosti označené jako „Vyrozumění o pokračování v řízení a Vyrozumění

o podkladech rozhodnutí“ je obsažené povinné poučení o tom, že na řízení dopadá právě liniový zákon, a zvláště pak ustanovení § 2 odst. 5.

Tedy nejedná se zde o „znevýhodnění“ odvolatele, ale o právem předpokládaný postup stavebního úřadu, viz povinné poučení. Ministerstvo dopravy si je vědomo, že uvedené označení písemnosti stavebního úřadu by mohlo být lepší či výstižnější. Žádný právní předpis přesně nedefinuje označení písemnosti, kromě „rozhodnutí/usnesení“, nicméně je vždy důležitý obsah úřední písemnosti a z té bylo jednoznačně seznatelné, že se jedná o pokračování – opakování společného řízení, kdy první rozhodnutí ve věci bylo zrušeno právě na popud odvolání podaného totožným odvolatelem. Tedy společné řízení se vrátilo na samý začátek a tomu musely odpovídat i jednotlivé procesní úkony stavebního úřadu.

Na výše uvedené dopadá přílehu i judikát Krajského soudu v Ostravě, viz rozsudek ze dne 19.10.2023 č.j. 39 A 3/2023 – 142, kde je mimo jiné uvedeno, že: „ ... 25. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že opatření o opakovaném projednání územního řízení neplní funkci oznámení o zahájení řízení, a proto byl postup stavebního úřadu v souladu se stavebním zákonem i liniovým zákonem, které vyžadují jednotlivé doručování pouze žadateli a obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, ostatním účastníkům, tedy i žalobci, pouze veřejnou vyhláškou. Není opodstatněná ani námitka, že mělo být nařízeno veřejné projednání, které je obligatorní pouze tehdy, pokud změny záměru jsou způsobitelné zatížit okolí většími vlivy než záměr původní. V posuzované věci však došlo pouze k doplnění dílčích podkladů pro rozhodnutí; osoba zúčastněná na řízení odkázala na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014–76. Stavební úřad poskytl účastníkům dostatečnou lhůtu k uplatnění námitek. Není ani důvodná námitka, že žalobce byl dotčen na právech tím, že některé podklady pro rozhodnutí byly zpřístupněny pouze po osobním nahlédnutí, neboť forma zpřístupnění je ponechána na uvážení správnímu orgánu a žalobce neuvedl, jak tím bylo zasaženo do jeho práv. ... „.

Skutečnost, že odvolatel, stejně jako další tisíce případných účastníků různých správních řízení vedených na území České republiky, „musí“ sledovat úřední desku správního orgánu, neznamena jeho znevýhodnění. Jedná se o řádný, zákonem garantovaný a zákonem upravený postup doručování úředních listin v případech, kde to zákon ukládá či umožňuje. Naopak je průběžné sledování „úřední desky“ obrazem vyzrálé osobnosti účastníka řízení žijícího v demokratické společnosti.

III. Nezákonný postup při rozšíření okruhu účastníků řízení

Stavební úřad při novém projednání věci rozšířil okruh účastníků řízení o řadu osob. Zřejmě jde o vlastníky pozemků parc. č. 2378, 2392/2, 2392/6, 2392/7, 3196/1, 3196/2, 3194, 3192/1, 3192/2, 3192/3, 3192/4, 3192/5, 4575, 4378, 2979/1, 2981/1, 2977/1, 2973, 4381, 2971/2, 2969/1, 2968 a parc. č. st. 2380, 3195, 3193/1, 3193/2, 3191, 3192/4, 3192/2, 3192/3, 2978, 2980, 2976, 2977/2, 2972, 2970, 2969/4, 2969/5, 2969/6, 2969/7, 2967/1, 2392/2 v katastrálním území Teplice, které nebyly do té doby v písemnostech uváděny.

Stavební úřad ovšem těmto osobám jejich přibrání do řízení, resp. jejich účast v řízení relevantně neoznámil. Pouze na úřední desce vyvěsil písemnost č. j. KUUK/125912/2023 ze dne 29. srpna 2023 označenou jako Vyrozumění o pokračování v řízení a Vyrozumění o podkladech rozhodnutí. Ani v této písemnosti neuvedl, koho do řízení přibral. Pouze z jednoho odstavce odkazujícího na § 144 správního řádu a tvrzení, že se nyní jedná o řízení s velkým počtem účastníků, lze usuzovat, že okruh účastníků byl rozšířen o další osoby a v rozdělovníku zmínil výše uvedené pozemky.

Takový postup nelze akceptovat. Správní řád ani stavební zákon neupravuje rozšíření okruhu účastníků řízení. To ovšem neznamená, že je správní mohou rozšiřovat, jak se jim zlíbí. Naopak to znamená, že pokud je tento postup vůbec možný, musí splňovat určité standardy. To vyplývá i z § 128 správního řádu, podle nějž o tom, zda určitá osoba je či není účastníkem řízení, rozhoduje v pochybnostech správní orgán. Nelze tedy připustit, aby mohl dalšího účastníka do řízení přibrat „jen tak“. Při přibrání dalšího účastníka do řízení proto musí vůči tomuto účastníkovi řízení postupovat obdobně jako při zahájení řízení, jelikož z jeho pohledu je řízení teprve zahajováno. Podle § 47 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen osobu, která se stala účastníkem řízení po jeho zahájení, o probíhajícím řízení uvědomit bezodkladně poté, co se o jejím účastenství dozví. Takové oznámení samozřejmě musí obsahovat jasné sdělení adresované konkrétní osobě, že je nově účastníkem řízení.

Stavební úřad takto nepostupoval. Předmětnou písemnost nelze za vyrozumění podle § 47 odst. 2 správního řádu označit. Nikdo v ní není vyrozumíván o tom, že by nově byl účastníkem již probíhajícího řízení. Samozřejmě nestačí, že z ní lze usuzovat, že došlo k rozšíření okruhu účastníků o neidentifikované osoby. Účastníky řízení nelze o jejich přibrání do řízení informovat tím, že jim stavební úřad najednou začne doručovat jiné písemnosti (než vyrozumění), zejména jde-li o písemnosti, v nichž nejsou tyto osoby uvedeny a pouze v rozdělovníku jsou parcelní čísla jejich pozemků.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ministerstvo se nemůže ztotožnit s předestřenými závěry odvolatele, že by si stavení úřad sám od sebe rozšiřoval okruh účastníků řízení.

Předně je třeba uvést, že na počátku řízení, což je i tento případ (vrácení spisu k novému projednání od odvolacího orgánu, je také navrácení řízení do výchozího bodu), si určí okruh účastníků řízení novou správní úvahou stavební úřad. Zde je specifický případ v tom, že okruh účastníků řízení byl rozšířen na základě změny závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále jen „ZS KHS UK“) ze strany Ministerstva zdravotnictví, což vyplynulo z minulého odvolání totožného odvolatele, který žádal přezkum tohoto závazného stanoviska. Tedy zde ministerstvo nechápe nynější námitky proti tomuto, když o změně předmětného ZS KHS UK byl odvolatel v předchozím řízení informován. Nehledě na skutečnost, že stanovení okruhu účastníků řízení je plně v kompetenci stavebního úřadu na počátku řízení, což se také stalo s tím, že bylo ze strany stavebního úřadu správně přihlédnuto ke změně ZS KHS UK. Tedy stavební úřad postupoval v souladu s právními předpisy a k tomu svou správní úvahu i řádně odůvodnil ve svém rozhodnutí na straně 19.

Odvolatel nemůže hájit zájmy jiných osob, pokud k tomuto nebyl těmito osobami zmocněn. Tedy taková námitka musí být bez dalšího ministerstvem odmítnuta. Každý účastník řízení hájí pouze svá práva a právem chráněné zájmy sám, případně prostřednictvím svého zástupce či zmocněnce pověřeného plnou mocí k zastupování viz § 33 správního řádu.

Řízení se vrátilo na začátek – spis byl vrácen k novému projednání, proto zde došlo k „novému projednání záměru“ po prvním úspěšném odvolání, nejedná se zde tedy o situaci nastíněnou odvolatelem, že by se musel někdo domáhat účastenství v již zahájeném správním řízení a o jeho účastenství muselo být ze strany stavebního úřadu rozhodováno. Takový postup by postrádal logiku v případě úspěšného odvolání a vrácení spisu k novému projednání.

Nedošlo tedy k „přibrání nějakých účastníků do řízení“, ale byl nově, na novém začátku řízení, stanoven nový okruh účastníků řízení, a to v souladu se ZS Ministerstva zdravotnictví a celé společné řízení se provedlo znovu. Tedy stavební úřad provedl novou správní úvahu o tom, koho zahrne mezi účastníky řízení, a to v souladu se ZS Ministerstva zdravotnictví.

Uvedený postup je jednoznačně „ex lege“ a ministerstvo k němu nemá výhrady. Zde se dále ministerstvo argumentačně opírá o judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 23.04.2015 č.j. 2 As 231/2014 – 64, kde je mimo jiné uvedeno, že: „ ... Obdobně nahlíží Nejvyšší správní soud na stanovení okruhu účastníků řízení a způsob doručování. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně si byl vědom vysokého počtu podnikatelských subjektů, jež by mohly být ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu přímo dotčeny rozhodnutím o žádosti stěžovatele, a mohlo jim proto náležet postavení účastníků řízení. Toto dotčení je představováno povinností respektovat zákaz vjezdu zejm. těžkých nákladních vozidel, jejichž prostřednictvím však tyto podnikatelské subjekty zabezpečují přepravu materiálu nezbytného pro provozování jejich podnikatelské činnosti, a rovněž zákaz vjezdu autobusů zprostředkujících dopravu zaměstnanců těchto podnikatelských subjektů k výkonu zaměstnání.

Z vyjádření pracovníka živnostenského odboru žalovaného, jež je založeno ve správním spise, plyne, že v areálu bývalého výzkumného ústavu Běchovice, pro jehož dopravní obslužnost jsou stěžovatelovy pozemní komunikace nezbytné, se nachází odhadem několik tisíc podnikatelských subjektů. Nebylo sice zjištěno, jaký počet podnikatelských subjektů by byl případným omezením veřejného přístupu na předmětné komunikace dotčen, nicméně zdejší soud má za to, že bylo lze předpokládat počet převyšující třicet takových subjektů, a tedy účastníků řízení. Bylo proto namístě, aby správní orgán prvního stupně postupoval v řízení podle § 144 správního řádu a tomu přizpůsobil zejména způsob doručování jednotlivých písemností.

Ani tento, se zákonem nesouladný, postup správního orgánu prvního stupně nedosahuje dle Nejvyššího správního soudu intenzity ospravedlňující zrušení správního rozhodnutí. Důvodem pro zaujetí tohoto postoje je přihlédnutí ke skutečnosti, že správní orgán zajistil vyvěšení oznámení o zahájení správního řízení jakož i pozvání na ústní jednání ve věci na své úřední desce a rovněž na úřední desce Městské části Praha – Běchovice, čímž zajistil možnost účastníků seznámit se s faktem probíhajícího řízení a jeho předmětem, zúčastnit se ústního jednání a uplatňovat práva účastníků na řízení. Na tom ničeho nemění ani postup správního orgánu prvního stupně spočívající v rozhodování o účastenství osob, které žádaly o vstup do řízení, ačkoli již byly účastníky na základě ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť tímto (byť nesprávným) postupem bylo účastenství přiznáno všem žadatelům, a nebylo tak popřeno ničí postavení účastníka na řízení. Proti rozhodnutí žalovaného také nebrojil žádný z těchto účastníků, přičemž případné dotčení jejich práv nepřísluší hájit stěžovateli, a ten tak ani nečiní. ... „.

Ministerstvo proto výše uvedený postup KUUK považuje za správný a odpovídající legislativě. Krajský úřad na základě výše zmíněných podkladových závazných stanovisek orgánů ochrany veřejného zdraví po nové správní úvaze určil nový okruh účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 2 správního řádu a označil je v souladu se stavebním zákonem výčtem parcelních čísel, a to:

osoby mající vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům: parc. č. 2378, 2392/2, 2392/6, 2392/7, 3196/1 3196/2, 3194, 3192/1 3192/5, 4575, 4378, 2979/1 2981/1, 2977/1, 2973, 4381, 2971/2, 2969/1, 2968 v k. ú. Teplice a st. p. 2380, 3195, 3193/1, 3193/2, 3191, 3192/4, 3192/2, 3192/3, 2978, 2980, 2976, 2977/2, 2972, 2970, 2969/4, 2969/5, 2969/6, 2969/7, 2967/1, 2392/3 v k. ú. Teplice. A s tímto vymezením ministerstvo souhlasí.

Ministerstvo zde z opatrnosti uvádí, že zde byla drobná chyba v psaní ze strany stavebního úřadu, kdy uvedl duplicitně ve výčtu pozemkových parcel i p.p.č. 3192/2, 3192/3, 3192/4, vše v k.ú. Teplice, které jsou však jen pozemky stavebními (jedná se o řadové garáže umístěné proti stavebnímu záměru za souběžnou pozemní komunikací). S ohledem na to, že má katastrální území města Teplice jen jednu číselnou řadu, je tato písařská chyba více než zřejmá a není třeba

ji dále v odůvodnění ministerstva napravovat. Ministerstvo dopravy uvedené pozemky již uvádí jen ve výčtu stavebních pozemků.

Další chyba v psaní byla zjištěna u stavebního pozemku označeného jako 2392/2, který je však pozemkovou parcelou (která je správně uvedena i mezi pozemkovými parcelami), ke které přiléhá stavební pozemek č. 2392/3, vše v k.ú. Teplice. Toto také ministerstvo opravilo ve svém odůvodnění.

S ohledem na skutečnost, že je řízení před nalézacím stavebním úřadem a před odvolacím správním orgánem spojené, má ministerstvo uvedený způsob opravy uvedených nepřesností v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu za dostatečné. Nejednalo se o pozemky, které by byly uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy by muselo ministerstvo přistoupit k úpravě výrokové části napadeného rozhodnutí.

Nadto podstatné je samozřejmě i označení předmětné písemnosti. I kdyby se některý z nových účastníků řízení na úřední desku stavebního úřadu podíval, vůbec by písemnost nestudoval, aby až z rozdělovníku mohl hypoteticky zjistit, že se ho týká. Jde o vyrozumění o pokračování v řízení, které si samozřejmě nepročte osoba, která neví, že by byla účastníkem nějakého již probíhajícího řízení. Prostudovala by si ji, jen kdyby písemnost byla označena jako Vyrozumění nových účastníků řízení o probíhajícím řízení, jelikož takovým novým účastníkem řízení by být mohla.

Tento požadavek není zejména v případě doručování písemností novým účastníkům řízení veřejnou vyhláškou nijak přísný. Toto doručování je založeno na fikci doručení. Písemnost se považuje za doručenu, i když se s ní adresát neseznámil. Správní orgán proto musí při doručování postupovat tak, aby pravděpodobnost seznámení se s listinou jejími adresáty co nejvíce zvýšil. To platí zejména v případě řízení s velkým počtem účastníků, v němž tento způsob doručování není ničím vynucen (neznámý pobyt účastníka řízení), ale důvodem jeho připuštění je komfort správního orgánu.

Za vyrozumění účastníků řízení ve smyslu § 47 odst. 2 správního řádu tak nelze považovat písemnost označenou jako Vyrozumění o pokračování v řízení a Vyrozumění o podkladech rozhodnutí, a to bez dalšího. Tím spíše to platí, pokud ani v jejím textu není jednoznačně uvedeno, že by jejím prostřednictvím byli vyrozumíváni noví účastníci řízení o jeho průběhu.

Nelze tedy než uzavřít, že stavební úřad nové účastníky řízení o tom, že je nově považuje za účastníky řízení, v rozporu se zákonem nevyrozuměl, takže dodnes neví, že účastníky řízení jsou.

Nejde o jediné, a dokonce ani nejzávažnější zkrácení práv těchto účastníků řízení stavebním úřadem. Všichni účastníci řízení bez ohledu na to, kdy s nimi stavební úřad začal jako s účastníky řízení jednat, jsou oprávněni uplatnit námitky podle § 94m a § 94n stavebního zákona. Na to musí být stavebním úřadem výslovně upozorněni a k uplatnění námitek jim musí být stanovena lhůta přinejmenším 15 dnů. Právo uplatnit námitky je jedním z nejvýznamnějších práv účastníků řízení. Námitky představují nejvýznamnější nástroj k ovlivnění výsledku řízení. Pokud jsou účastníci řízení do řízení přibráni až v jeho průběhu, musí stavební úřad postup při zahájení řízení přinejmenším v podobě stanovení lhůty k uplatnění námitek ve vztahu k nim zopakovat a uplatnění námitek jim umožnit.

Stavební úřad v předmětné písemnosti nové účastníky řízení na možnost uplatnit námitky neupozornil a nestanovil jim k jejich uplatnění lhůtu, aby jim uplatnění námitek umožnil. To učinil pouze v oznámení o zahájení řízení č. j. KUUK/146753/2021 ze dne 1. listopadu 2021. K tomuto

oznámení však nelze ve vztahu k novým účastníkům řízení přibráným do řízení až po takřka dvou letech přihlížet.

Stavební úřad tedy novým účastníkům řízení neumožnil uplatnit námitky podle § 94m a § 94n stavebního úřadu.

Tyto vady řízení, tedy nevyrozumění nových účastníků řízení o jejich přibrání do řízení a nestanovení lhůty pro uplatnění námitek těmito účastníkům řízení, měly za následek, že nikdo z nových účastníků řízení námitky neuplatnil.

Vzhledem k tomu, že stavební úřad je krajským úřadem, nikoli obecním úřadem obce bez rozšířené působnosti, je prakticky vyloučeno, aby tak zásadní právo nových účastníků řízení, jako je právo uplatnit námitky „přehlédl“. I z ostatních postupů stavebního úřadu zvýhodňujících žadatele je naopak zřejmé, že to učinil záměrně, aby mu noví účastníci řízení nemohli uplatněním námitek přidělat práci.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ministerstvo zde musí opakovaně odmítnout námitky, které se nedotýkají práv a právem hájených zájmů odvolatele. K zastupování „nevyjmenovaných osob – účastníků správního řízení“ nebyl odvolatel nijak zmocněn.

Z důvodu procesní jistoty dále ministerstvo uvádí, že zde má odvolatel pravdu v tom, že absentuje poučení podle ustanovení § 94n stavebního zákona. Nicméně lhůta pro vyjádření, což je zásadní, byla zachována (min. 15 dní). Toto chybějící poučení by mělo vliv na chybně uplatněné námitky a jejich případné posouzení a dále pak chybějící poučení o koncentraci řízení. K čemuž během opakovaného společného řízení však nedošlo.

Proto toto pochybení stavebního úřadu nemá zásadní dopad do práv a povinností širšího okruhu účastníků společného řízení. Do práv a právem hájených zájmů odvolatele toto nemělo pak žádný dopad, neboť tento svá práva plně v řízení uplatňoval. Ministerstvo zde dále upozorňuje, že dané ustanovení obsahuje také koncentraci řízení, viz výše v textu.

Zde pak podpůrně dopadá analogicky využitelný judikát Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 09.04.2020 č.j. 3 As 209/2017 – 51, kde je mimo jiné uvedeno: „ ... [65] Nevyjádřil-li se krajský soud výslovně k otázce (ne)možnosti využití všech procesních práv stěžovatele vyplývajících z ustanovení § 36 správního řádu, nelze s touto skutečností spojit nepřežkoumatelnost napadeného rozsudku. Obecně totiž platí, že právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu mohou účastníci využít kdykoli v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, nestanoví-li zákon jinak, anebo neprohlásí-li správní orgán usnesením, dokdy tak účastníci mohou činit (přímo ze zákona či z vůle správního orgánu tedy může vyplynout koncentrace řízení). Práva vyjádřit své stanovisko v řízení dle § 36 odst. 2 správního řádu se koncentrace řízení netýká, což znamená, že jej může účastník řízení uplatnit v podstatě až do vydání rozhodnutí.

[66] Tato procesní úprava má své logické opodstatnění. Zatímco totiž procesní oprávnění vyplývající z ustanovení § 36 odst. 1 a 2 správního řádu odvisí výlučně od procesní iniciativy účastníka řízení (tzn. je pouze na jeho rozhodnutí, zda tohoto oprávnění využije a není proto důvod, aby mu k jeho realizaci správní orgán určoval lhůtu), ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu speciálně upravuje právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům. Jelikož určení okamžiku, kdy lze zjištěný skutkový stav věci považovat za dostatečný (a lze proto přistoupit k vydání rozhodnutí) závisí na postoji správního orgánu, je logické, že účastník řízení může toto právo využít až poté, kdy je správním orgánem o tomto stavu řízení vyrozuměn. Konsekventně je proto povinností správního orgánu účastníka řízení na tento fakt upozornit, s čímž je logicky spojena i povinnost stanovit mu lhůtu, kdy lze toto

procesní oprávnění vykonat. Pouze v tomto případě (anebo využije-li správní orgán své oprávnění ke koncentraci řízení ve smyslu § 36 odst. 1 věty za středníkem správního řádu, což však není případ nyní projednávané věci) tak správní orgán stíhá notifikační povinnost, spojená s určením lhůty, kdy lze předmětné procesní právo využít. ... „.

Ze spisu se podává, že uvedené bylo ze strany stavebního úřadu beze zbytku splněno. Odvolatel plně využíval svých procesních práv.

IV. Nezákonný postup při zjištění skutkového stavu

Stavební úřad v oznámení o zahájení řízení č. j. KUUK/146753/2021 ze dne 1. listopadu 2021 s odkazem na § 94m odst. 3 stavebního zákona upustil od ústního jednání a ohledání na místě. Tento postup je přitom podmíněn tím, že stavebnímu úřadu jsou dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. V projednávané věci prokazatelně splněny nebyly.

Stavební úřad totiž 26. listopadu 2021 provedl jakousi místní prohlídku, která by samozřejmě při splnění uvedených podmínek nebyla třeba. Nadto o této prohlídce účastníky řízení nevyrozuměl a neumožnil jim se této prohlídce zúčastnit.

Jde o zjevné porušení mimo jiné § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, podle nichž správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu a umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Takový postup nemá žádnou oporu ve správním řádu nebo stavebním zákoně. Správní řád zná pouze důkaz ohledáním upravený v § 154 správního řádu. Ohledání se pochopitelně může týkat i nemovitých věcí. K tomuto ohledání samozřejmě může dojít jen za přítomnosti účastníků řízení, s výjimkou případů, kdy hrozí nebezpečí prodlení a postupuje se podle § 138 správního řádu upravujícího zajištění důkazu. To v projednávané věci nebylo možné, jelikož tu žádné nebezpečí prodlení nebylo. Přímě o zajištění důkazu také nemohlo jít, jelikož již bylo zahájeno řízení a nebyla zde důvodná obava, že později nebude možné ohledání provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi.

Stavební zákon zná ohledání na místě, od něž ovšem stavební úřad upustil a o němž samozřejmě musí účastníky řízení vyrozumět a umožnit jim se ho zúčastnit.

Předmětná prohlídka nebyla kontrolní prohlídkou ani jiným postupem v rámci stavebního dozoru podle § 132 a násl. stavebního zákona. Tyto postupy se totiž mohou týkat jen prováděných nebo již dokončených staveb. Nemohou se týkat staveb, ohledně nichž je dosud teprve vedeno řízení (aniž by byly nezákonně zahájeny před jeho skončením). Také nelze tvrdit, že šlo o opatřování důkazů podle § 172 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jelikož při prohlídce je důkaz prováděn, nikoli opatřován.

Nelze tedy než uzavřít, že stavební úřad byl v návaznosti na zjištění, že nebyly splněny podmínky pro upuštění od ohledání na místě, povinen postup při zahájení řízení zopakovat a ohledání na místě provést. Jakýkoli jiný postup, ať označovaný jako místní prohlídka nebo cokoli jiného, jehož se nemohou účastníci řízení účastnit, flagrantně obchází ohledání na místě a je nezákonný.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

K uvedenému se ministerstvo vyjadřovalo již v rozhodnutí č.j. MD-35852/2022-930/10 ze dne 05.05.2023. Na svém tehdejší hodnocení nemá ministerstvo potřebu nic měnit, když v něm uvedlo, že: „...k místní prohlídce provedené stavebním úřadem: místní prohlídka

(místní šetření – kontrolní prohlídka) je plně v kompetenci stavebního úřadu, pokud je provedena z veřejně přístupných prostranství bez nutnosti vstupu na soukromé pozemky a do soukromých staveb (je přípustná i bez informování účastníků řízení), viz ustanovení § 132 odst. 1, odst. 2 a ve spojení s ustanovením § 133 odst. 1 a ve spojení s ustanovením § 171 a § 172 stavebního zákona, je tedy v souladu s právními předpisy. Tento postup je plně v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Slouží čistě k upřesnění stavu na místě stavby, pro správné rozhodnutí stavebního úřadu a pro jeho lepší orientaci v dotčeném území. ...“.

S ohledem na skutečnost, že byla: prohlídka, obhlídka, místní šetření a další podobné názvy směřující k úkonu stavebního úřadu, který byl proveden z veřejně přístupných míst – veřejných prostranství a nevyžadoval součinnost třetích osob a ani vlastníků pozemků a staveb, nebylo potřeba, aby stavební úřad vyzýval účastníky řízení k účasti na tomto úkonu. Požadované opakování tohoto úkonu by nevedlo k jiným zjištěním a bylo by v rozporu se zásadou „hospodárnosti“ správního řízení. Nadto je tento postup v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu, který zní: „... (2) Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje ...“. Pokud tedy stavební úřad přistoupil k tomu, že se osobně podíval na místo, upřesnil si poměry v území dotčeném navrhovanou stavbou, nejednalo se o obstarání důkazu, jak předešel odvolatel. Nadto lze k uvedenému použít v celku příhodně i moderní elektronické prostředky jako např. google maps street view, či mapy.cz, kde lze získat veřejně dostupné fotografie pořízené z veřejně přístupných pozemních komunikací a tyto fotografie lze i zvětšit / přitáhnout. Stejného postupu níže v textu využilo i ministerstvo na str. 20 tohoto rozhodnutí. Tyto podklady (mapové, fotografické) lze následně porovnávat s mapovými podklady katastru nemovitostí. Závěrem lze tedy konstatovat, že postup zvolený stavebním úřadem nebyl nezákonný a nekrátil odvolatele na jeho právech. Dále je tato část námítky nyní zcela irelevantní, protože k vytýkanému úkonu stavebního úřadu došlo v předešlé fázi společného řízení před vydáním zrušeného rozhodnutí. Pro právní jistotu připomíná ministerstvo, že první rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno pro jiné důvody, než jaké uvedl odvolatel.

V. Ignorování předběžné otázky

Další vadu řízení představuje jeho nepřerušování do vyřešení otázky, kdo je vlastníkem části pozemku parc. č. 4779/3 oplocené společně s ostatními pozemky účastníků, na němž (nad nímž) byla Stavba napadeným rozhodnutím umístěna (dále jen „Sporný pozemek“). Sporný pozemek je vymezen příloženým geometrickým plánem. V katastru nemovitostí je jako vlastník celého pozemku parc. č. 4779/13 zapsáno Statutární město Teplice, účastníci však vlastnické právo k jeho části představované Sporným pozemkem vydrželi již v roce 2009, případně v roce 2019. To závisí na tom, zda došlo k (dle současné terminologie) řádnému vydržení Sporného pozemku podle § 134 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 účinného do 31. prosince 2013, nebo k jeho mimořádnému vydržení podle § 1095 občanského zákoníku z roku 2012 účinného od 1. ledna 2014.

Za této situace se stavební úřad nesměl spokojit jen se zápisem v katastru nemovitostí, v němž zatím Sporný pozemek jako samostatná parcela zapsán není, když k vydržení vlastnického práva k pozemku samozřejmě vždy dochází bez ohledu na tento zápis, resp. v rozporu s ním. Stavební úřad nebyl oprávněn otázku vlastnického práva řešit, když podle § 94n odst. 4 stavebního zákona si nemůže o námítce týkající se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv učinit úsudek a rozhodnou ve věci.

Byl tedy povinen účastníky vyzvat, aby se svého vlastnického práva ke Spornému pozemku domáhali u soudu a dát jim k tomu přiměřenou lhůtu. V případě splnění výzvy měl řízení do skončení soudního řízení přerušit. To platí tím spíše, že stavební úřad byl informován, že účastníci

navzdory ignorování otázky vlastnického práva ze strany stavebního úřadu příslušné soudní řízení zahájili. Vlastníky předmětné části pozemku se však účastníci již stali nezávisle na výsledku soudního řízení. Soudní rozhodnutí v takové věci není konstitutivním rozhodnutím.

Otázka, kdo je vlastníkem Sporného pozemku, byla pro stavební úřad klíčová, jelikož Stavbu umístil na tomto pozemku. Na odpovědi na tuto otázku závisí posouzení, či souhlas s umístěním Stavby na Sporném pozemku musí žadatel v souladu s § 184a odst. 1 stavebního zákona opatřit a stavebnímu úřadu předložit. O vlastnictví pozemků, na nichž je Stavba umístěna, pak samozřejmě musí mít stavební úřad jasno i v případě aplikovatelnosti § 184a odst. 3 stavebního zákona, jelikož splnění jeho předpokladů musí posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu vlastníkovi, a musí tedy vědět, kdo jím je.

Dále na ní závisí i posouzení okruhu účastníků řízení. V souladu s § 94k písm. d) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn. Tomuto účastníkovi řízení pak stavební úřad nemůže bez ohledu na výše uvedené doručovat veřejnou vyhláškou, a to již od samého začátku řízení, a i při jeho pasivitě v řízení. Pokud jsou tedy účastníci vlastníky Sporného pozemku, jsou účastníky řízení také podle tohoto ustanovení. Stavební úřad je proto povinen otázku vlastnictví tohoto pozemku objasnit.

Nelze tedy než uzavřít, že v řízení vyvstala předběžná otázka, kdo je vlastníkem Sporného pozemku, a potažmo kdo je z důvodu tohoto vlastnictví účastníkem řízení, jemuž musí být doručováno jednotlivě. Tuto otázku může řešit jen soud v občanském soudním řízení a toto řízení již bylo zahájeno. Stavební úřad tak byl povinen řízení do jejího vyřešení přerušit.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ministerstvo zde uvádí, že se ztotožňuje se závěry stavebního úřadu, kdy je pro správní orgán rozhodný údaj v evidenci Katastru nemovitostí. Předmětný pozemek p.p.č. 4779/3 v k.ú. Teplice je ve vlastnictví Statutárního města Teplice, což bylo ověřeno dálkovým přístupem do evidence Katastru nemovitostí (dále jen „KN“). Pro uplatnění postupu podle ustanovení § 57 správního řádu nevidí ministerstvo důvod. Jak Statutární město Teplice, tak odvolatel jsou účastníky tohoto společného řízení. Plně uplatňovali svá procesní práva a podávali vyjádření a námítky, či připomínky v průběhu celého řízení. Nadto nelze opomenout, že předmět stavby – silniční mosty, byl realizován dávno před nabytím sousedních pozemků a staveb nynějším odvolatelem.

Ministerstvo plně souhlasí s aplikací § 184a odst. 3 stavebního zákona, kde je uvedeno, že: „... (3) Souhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem. ...“. Veřejná prospěšnost stavby je dána z ustanovení § 17 odst. 1 zák.č. 13/1997 Sb., zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), kde je uvedeno, že: „... (1) Dálnice, silnice a místní komunikace I. třídy, jejich součástí, příslušenství a stavby související jsou veřejně prospěšné. ...“. Dle ustanovení § 17 odst. 2 téhož zákona je možné odejmout nebo omezit vlastnická práva, když je v něm uvedeno pod písm. a), že: „... (2) Podle zvláštního právního předpisu lze odejmout nebo omezit

a) vlastnické právo k pozemku nebo ke stavbě nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě potřebným k uskutečnění výstavby, opravy, úpravy, modernizace nebo rekonstrukce dálnice, silnice, místní komunikace I. třídy, jejich součástí, příslušenství nebo staveb souvisejících,

b) vlastnické právo k pozemku, jestliže byla dálnice, silnice nebo místní komunikace zřízena na cizím pozemku. ...“.

Ministerstvo zde dále upozorňuje, že silniční zákon je zde v postavení zvláštního právního předpisu, se silnějším postavením, než je pak stavební zákon a správní řád, které zde působí podpůrně.

Na základě uvedeného je pak patrné, proč zde stavební úřad i ministerstvo přihlížejí k výše citovanému ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona.

Zde pak dopadá analogicky judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 25.08.2020 č.j. 2 As 426/2018 - 49, kde je mimo jiné uvedeno, že: „... [22] Tuto skutečnost stěžovatelka sice v dalším textu kasační stížnosti připouští, nesouhlasí však se závěry správních orgánů a krajského soudu, že forma a kvalita souhlasů spoluvlastníků musí korespondovat se stanovami SVJ G. **Nejvyšší správní soud shodně s námitkou stěžovatelky konstatuje, že na rozdíl od úpravy stavebního zákona účinné od 1. 1. 2018 (novela č. 225/2017 Sb., již byl do stavebního zákona vložen § 184a) nebylo v § 110 ve znění rozhodném pro tuto věc výslovně uvedeno, že v případě žádosti, která se týká jednotky v bytovém spoluvlastnictví, dokládá její vlastník souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.** V dané věci však není mezi účastníky sporu o tom, že i za tehdy účinné právní úpravy bylo nezbytné na vztahy spoluvlastníků aplikovat úpravu spoluvlastnictví obsaženou v občanském zákoníku. Správní orgány přitom v řízení o (dodatečném) povolení stavby ověřují pouze existenci soukromoprávního titulu vlastníka, který hodnotí jako jakýkoliv jiný důkaz a neověřují jeho platnost (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 7. 1996, sp. zn. 7 A 175/95).

[23] Posouzení soukromoprávní roviny vlastnických vztahů správními orgány zde tedy probíhá pouze do té míry, že správní orgány ověří doložení dokladu o právu k žádosti o (dodatečné) stavební povolení a v případě jeho absence vyzvou žadatele k odstranění vad žádosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20). Stavební úřad výše uvedeným požadavkům formulovaným stavebním zákonem a judikaturou dostál, když stěžovatelku v obecné rovině vyzval k doplnění její žádosti o „souhlasy vlastníků bytových jednotek dle stanov společenství vlastníků“ (výzva stavebního úřadu ze dne 14. 10. 2014, č. j. 52800/2014/OUPSU/JMü; ÚMČ P15 3876/2014/OUPSU/JMü) a stanovil jí k tomu lhůtu 60 dní, kterou následně čtyřikrát prodloužil, celkově až do 30. 11. 2016. Stavební úřad touto výzvou stěžovatelce neurčil ze soukromoprávního hlediska formu souhlasu, způsob, jakým má tento souhlas spoluvlastníků získat, ani počet potřebných hlasů. Vyzval ji toliko ke splnění zákonné podmínky vyplývající z § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[24] Stěžejní argument stěžovatelky o tom, že správní orgány a krajský soud měly správně aplikovat obecnou úpravu občanského zákoníku o spoluvlastnictví, nikoli stanov SVJ G., je tak ve světle výše uvedeného irelevantní, neboť stěžovatelka v rozporu se zákonnými požadavky vyplývajícími z výše citovaných ustanovení stavebního zákona nepředložila v řízení o dodatečném povolení stavby souhlas ostatních spoluvlastníků s jí navrhovaným stavebním záměrem v žádné formě a kvalitě (většiny požadované stanovami SVJ G. ani většiny dvoutřetinové nebo prosté – viz dále odstavce [26] a [27] tohoto rozsudku). Postrádá navíc logický základ, neboť stěžovatelka na jednu stranu obecně namítá překročení kompetencí správních orgánů k řešení občanskoprávních otázek ve správním řízení, na stranu druhou však zastává názor, že správní orgány měly namísto speciální úpravy občanského zákoníku o bytovém spoluvlastnictví (která předpokládá vznik stanov společenství vlastníků jednotek, v nichž budou konkrétně upravena práva a povinnosti společenství a jednotlivých spoluvlastníků), správně aplikovat obecná (subsidiární) pravidla téhož občanského zákoníku o spoluvlastnictví.

[25] Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně dovodila a řádně odůvodnila závěr, že zákonnou povinností stavebního úřadu bylo požadovat po stěžovatelce v řízení o dodatečném povolení stavby předložení tzv. dokladu o právu, který v daném konkrétním

případě představoval souhlas ostatních spoluvlastníků společných částí domu vydaný v souladu s úpravou občanského zákoníku o bytovém spoluvlastnictví. Úpravu vlastnických vztahů v rámci SVJ G. přitom žalovaná ani stavební úřad neposuzovaly ani stěžovatelce neurčovaly nad rámec jejich kompetencí plynoucích ze stavebního zákona jakékoli občanskoprávní náležitosti a formu tohoto souhlasu. V tomto duchu se s žalobní námitkou stěžovatelky vypořádal i krajský soud, a to zejména v odstavcích 48., 50., 51., 52. a 53. napadeného rozsudku. ... „

Aplikace uvedeného na toto řízení plně potrhává ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona, kdy stavebník není povinen dokládat „právo provést stavbu – souhlas dotčeného vlastníka pozemku či stavby“. Tato výjimka je dána pouze u staveb, u nichž lze na základě zákona provést následně institut vyvlastnění (omezení vlastnického práva). Toto je možné jen u veřejně prospěšných staveb. Předmětný stavební záměr je, jak uvedeno výše, veřejně prospěšnou stavbou.

Z náhledu do KN bylo dále zjištěno, že předmětná stavba odvolatele je postavena jen cca 11 m od stavby předmětných mostů pozemní komunikace. Zde musí ministerstvo připomenout, že tento stav v místě si způsobil odvolatel sám tím, kde se rozhodl svůj rodinný dům vystavět, protože zde tato pozemní komunikace (její mosty) již byly po desetiletí před výstavbou RD odvolatele. Ze spisu, napadeného rozhodnutí i dokumentace se podává, že se všechny zainteresované strany snaží minimalizovat negativní dopady z výstavby na objekt odvolatele. Nicméně i tato snaha naráží na fyzikální možnosti a současný stav technologického pokroku a vědního poznání ve stavebnictví a víc zřejmě pro odvolatele udělat nyní nelze, než co bylo zahrnuto do dokumentace. Je patrné, že odstranění staveb mostů a jejich nahrazení novými konstrukcemi ve stejné stopě (při zachování výškového, směrového vedení) nepředstavuje zásah nad míru obvyklou v místě a čase pro vlastníky sousedních pozemků a staveb. Jediným dočasným zásahem můžou být emise z provádění vlastní stavby, jejichž vlivy budou omezeny na nejnutnější úroveň a budou omezeny v čase po dobu provádění stavby. Tedy nemají přesah do trvalého charakteru a nemají vliv na budoucí užívání „nové stavby“, která jen nahrazuje stávající havarijní stavební konstrukci silničních mostů.

VI. Provádění Stavby na pozemcích účastníků

Stavba bude umístěna mimo jiné na Sporném pozemku. Pro vydání napadeného rozhodnutí tak byla zásadní dosud nevyřešená otázka jeho vlastnictví.

Stavba bude prováděna z pozemků účastníků parc. č. 2379 a 2383/1. Nad těmito pozemky totiž bude umístěna (a samozřejmě i prováděna - nepřiletí na toto místo hotová) níže posuzovaná dočasná konstrukce z hořlavého materiálu. Tato konstrukce bude přesahovat půdorys silničního mostu, a bude tedy zasahovat nad pozemky účastníků.

Tvrzení stavebního úřadu, že na pozemcích účastníků řízení nebude Stavba prováděna, tak je hrubě nepravdivé. Pokud není umístění takové konstrukce na pozemcích účastníků v souvislosti se Stavbou prováděním Stavby na pozemcích účastníků, tak není zřejmé, co by takovým prováděním Stavby mohlo být. Je třeba zdůraznit, že podle § 506 občanského zákoníku je součástí pozemku prostor nad jeho povrchem i pod jeho povrchem. Stavba je tedy prováděna na pozemku, i když je prováděna nad ním.

Stejně tak je hrubě nepravdivé tvrzení, že obvod staveniště byl na základě námitek účastníků upraven tak, aby kopíroval obvod Stavby a zasahoval na pozemky účastníků pouze v rozsahu stávajícího mostu. Nad pozemky účastníků, a tedy na nich, bude předmětná konstrukce. Nebo snad chce stavební úřad říci, že tato se bude nacházet mimo staveniště?

Stavební úřad tedy nevyřešil ani tak elementární otázky, jako kde bude Stavba prováděna a kde se bude nacházet staveniště.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Nyní se z podkladů (výpis z KN a PD) nepodává, že by stavba byla a měla být prováděna na pozemku odvolatele. Zde by na tuto situaci případně plně dopadala výše zmíněné ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona a ustanovení § 17 silničního zákona. Předmětné řízení řeší „stavební úpravy“ stávající stavby – opravu stávající stavby dopravní infrastruktury, zde mostů na pozemní komunikaci. Uvedená ustanovení stavebního zákona a silničního zákona pak brání případně vytvoření patové situace vyvolané dotčením pozemků pod stavbou pozemní komunikace – mostů nebo vedle nich. Zde tedy není pravdou, že by musel stavební úřad vyčkávat na výsledek soudního sporu. O jeho průběhu pak nebyl doložen žádný písemný doklad. Stavební úřad ve společném řízení toliko řeší předběžnou otázku, zda lze případně dotčený pozemek teoreticky vyvlastnit. Zde jednoznačně vyplývá, že lze případně použít zákon o vyvlastnění (omezení vlastnického práva).

Je třeba připomenout, že pokud by se na uvedené stavbě prováděla jen případně nutná údržba stavby či stavební úpravy nevyžadující stavební povolení, pak by nynější odvolatel ani neměl možnost cokoliv ohledně plánování těchto prací a jejich provádění ovlivnit. Zamýšlené stavební práce překročily uvedený rámec, a proto se vede toto společné řízení a odvolatel mohl uplatňovat své námitky a připomínky. Nicméně podané námitky ve společném řízení musí splňovat i základní relevantnost. Těžko lze bez dalšího přitakat odvolateli, který ani nekonkretizoval, jak by měl stavebník postupovat. Ve svých podáních udává domnělá pochybení, která jsou však beze zbytku následně vyvrácena ustanoveními příslušných zákonů a podpůrnou judikaturou.

VII. Nedostatečná ochrana vlastnického práva účastníků

Jako podmínka pro provedení stavby č. 30 je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „před zahájením stavby budou vypořádány majetkoprávní vztahy ohledně stavbou dotčených pozemků, přičemž budou zohledněny platné poměry v zájmovém území stavby“. Tato podmínka je zcela vágní a nesrozumitelná.

Předně není zřejmé, o kterých pozemcích podmínka hovoří. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům může být společným povolením přímo dotčeno. Tyto pozemky jsou tedy nepochybně dotčeny stavbou. Stavební úřad na základě tohoto ustanovení označil za účastníky řízení účastníky a dále vlastníky pozemků parc. č. 2378, 2392/2, 2392/6, 2392/7, 3196/1, 3196/2, 3194, 3192/1, 3192/2, 3192/3, 3192/4, 3192/5, 4575, 4378, 2979/1, 2981/1, 2977/1, 2973, 4381, 2971/2, 2969/1, 2968 a parc. č. st. 2380, 3195, 3193/1, 3193/2, 3191, 3192/4, 3192/2, 3192/3, 2978, 2980, 2976, 2977/2, 2972, 2970, 2969/4, 2969/5, 2969/6, 2969/7, 2967/1, 2392/2 v katastrálním území Teplice. Všechny tyto pozemky jsou tedy dotčeny Stavbou a na všechny by tedy z povahy věci měla citovaná podmínka mířit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí to ovšem nevyplývá.

Dále není zřejmé, co se rozumí majetkoprávními vztahy a platnými poměry v zájmovém území stavby a jejich vypořádáním. Není tedy ani zřejmé, co bude nutné ke splnění podmínky učinit a nebude možné její porušení sankcionovat. Pokud měl stavební úřad na mysli vyřešení otázky, kdo je vlastníkem Sporného pozemku, měl to jasně uvést. Nadto již bylo uvedeno, že Stavba bude navzdory nepravdivému tvrzení stavebního úřadu o opaku prováděna i na pozemcích

účastníků parc. č. 2379 a 2383/1. Míří snad uvedená podmínka i na tyto pozemky a všechny další výše uvedené pozemky považované stavebním úřadem za dotčené Stavbou?

Stavební úřad tedy byl povinen v napadeném rozhodnutí uvést, jakých pozemků se tato podmínka týká a v čem spočívá vypořádání majetkoprávních vztahů.

Rovněž není zřejmé, co se myslí zohledněním platných poměrů v zájmovém území Stavby. Součástí těchto poměrů je mimo jiné oplocení Sporného pozemku společně s dalšími pozemky účastníků, s nimiž tvoří desítky let jeden oplocený areál. Není však zřejmé, co si stavební úřad představuje pod zohledněním těchto a případně jiných poměrů.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Podmínky obsažené v rozhodnutí odpovídají stavebně správní a soudní praxi. Znají sice obecně, nicméně je to z důvodu, že stavebník musí mít majetkově vypořádány všechny trvale i dočasně zamýšlené nutné zábory na dotčené nemovitosti pro provedení stavebního záměru, a to před zahájením stavebních prací. S ohledem na rozsah dotčených pozemků u liniových staveb je nerealistické požadovat individuální podmínky ke každému z nich. Takové rozhodnutí by pak bylo nepřehledné a nepřiměřeně rozsáhlé.

Nelze dále odhlédnout, že již v předchozím řízení bylo zjištěno nalézacím stavebním úřadem, že k nyní zmíněnému oplocení odvolatele nebylo dohledáno žádné písemné povolení nebo stanovisko ze strany věcně a místně příslušného stavebního úřadu. Nadto je třeba uvést, že oplocení pod mostem pozemní komunikace ve vlastnictví státu a správě ŘSD by muselo být provedeno jen se souhlasem jak ze strany ŘSD, dle předchozích právních úprav i od Ministerstva dopravy (dle původní legislativy) a lze si představit i takovou situaci, že by takový případný souhlas se stavbou oplocení byl nějakým způsobem omezen i časově (dočasná stavba) nebo s podmínkou pro případné stavební práce na mostní konstrukci. Tedy nyní lze na oplocení pohlížet jen jako na stavbu „nepovolenou“ podle příslušných právních předpisů (stavba u níž nebylo doloženo, že by byla povolena příslušným stavebním úřadem). V žádné právní úpravě stavebního práva v relevantním časovém období: zák.č. 50/1976Sb., zák.č. 183/2006Sb., zák.č. 283/2021Sb., není u stavby „oplocení“ úplně volný režim a vždy bylo a je vyžadována určitá forma kontroly ze strany stavebních úřadů a omezení vyplývajících ze stavebního práva, tedy určitá forma povolení (typicky: ohlášení, územní souhlas, územní rozhodnutí). Případné výjimky (rozhradní oplocení obvykle mezi zahradami rodinných domů nebo dvory mezi rodinnými domy) zde nejsou zjištěny. Naopak jsou zde oplocení hraničí s pozemní komunikací a veřejným prostranstvím a takové oplocení vždy vyžadovalo určitou formu povolení od stavebního úřadu.

Zdroj obrázku: Google street view 2019.

Přiměřenost a nezbytnost zásahu do vlastnických práv je však otázkou relevantní pro vyvlastňovací řízení [§ 4 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů]. **Ve společném řízení se zkoumá „pouze“ obecná předběžná otázka, zda lze pozemek nebo stavbu teoreticky vyvlastnit** (srov. např. rozsudky NSS č. j. 10 As 294/2016-29 ze dne 02.03.2017, č. j. 6 As 231/2016-40 ze dne 22.03.2017 nebo č. j. 2 As 21/2016-83 ze dne 26.07.2016). Úkolem stavebních úřadů ve společném nebo územním řízení je posouzení veřejné prospěšnosti stavby, nikoliv posuzování přiměřenosti (nezbytnosti) rozsahu navržených trvalých záborů a převažujícího veřejného zájmu nad soukromými zájmy, vyhovuje-li záměr požadavkům § 94o odst. 1 stavebního zákona.

Tento názor nedávno opět stvrdil NSS v kauze, ve které bylo ministerstvo žalovaným a ve které tamější žalobce v procesní obraně předkládal své velmi konkrétní představy o možnostech alternativního umístění stavby (rozsudek NSS č. j. 8 As 275/2023-86 ze dne 22.02.2024, rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 39 A 7/2023-92 ze dne 22.11.2023). Krajský úřad ani ministerstvo tedy opravdu nemají pravomoc vzkázat Ředitelství silnic a dálnic s.p., že část navrženého záměru je sice přípustná podle kritérií např. § 94o odst. 1 stavebního zákona, ale že přesto záměr jako celek nelze schválit. U „stavební úpravy“ stávající stavby by to bylo ještě více absurdní.

Tímto ministerstvo ovšem neříká, že Ředitelství silnic a dálnic s.p. navrhlo a krajský úřad schválil záměr, který je těsně nad jakousi základní úrovní přípustnosti či vhodnosti a jenž má daleko k ideálnímu řešení. Tento princip je obecně uplatnitelný na všechny stavební záměry.

Obecně lze uvést, že majetkoprávní vypořádání před zahájením stavby se týká pouze pozemků v trvalém či dočasném záboru dle záborového elaborátu a dle situace stavby. Tedy těch pozemků, které jsou součástí výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Pozemky uvedené v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nejsou stavebním záměrem přímo dotčeny (trvalý a dočasný zábor u nich není dán).

Podle § 77 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí trpící vadami, jež je činí právně či fakticky neuskutečnitelným, nicotné. Právně neuskutečnitelným je také rozhodnutí ukládající povinnost, u které nelze posoudit, jak má být splněna ani zkontrolovat, zda byla splněna, či nikoli. Tak je tomu v případě napadeného rozhodnutí, které neuvádí, ohledně kterých pozemků mají být vypořádány majetkoprávní vztahy a co se tímto vypořádáním rozumí, zejména když by podle jiných částí napadeného rozhodnutí mělo jít o desítky pozemků.

To samé ostatně platí také pro podmínku 18, podle které mají být z důvodu minimalizace nepříznivých účinků na obytné domy v okolí Stavby bourací práce soustředěny do nejkratšího možného časového úseku. Tento požadavek je zcela neurčitý a jeho dodržení či naopak porušení prakticky nelze posoudit a tím pádem i vynutit, resp. postihnout například nařízením zastavení prací podle § 134 odst. 4 stavebního zákona nebo uložením pokuty za přestupek podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona. Tato podmínka tak nemůže splnit svůj účel v podobě ochrany obyvatel okolních staveb a je rovněž právně neuskutečnitelná, což činí závazné napadené rozhodnutí opět nicotným.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ministerstvo neshledává napadené rozhodnutí nicotným či nesprávným a neshledalo v něm odvolatelem popisované vady a nedostatky. Podmínka 18 plně vyplývá ze závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví. Nadto není od věci připomenout, že ZS KHS UK bylo změněno

v přechozím odvolacím řízení, a právě na popud odvolatele a dle obsahu jeho odvolacích námitek (požadavek přezkumu ZS KHS UK, jak již bylo uvedeno výše). Stavební úřad je pak takovým ZS vázán a jeho podmínky musí do svého rozhodnutí převzít, což odpovídá ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona, kde je mimo jiné uvedeno že: „... *Orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. ...*“.

Každému z účastníků řízení musí být zřejmé a známo, že stavební činnost vyvolává v nejbližším okolí po určitý čas negativní vlivy – imise (hluk, prach, vibrace a další). Tyto negativní jevy jsou potlačovány v rámci možností dostupnými technologiemi a přístupy či postupy ovlivňujícími stavební činnost potřebnou k zajištění realizace konkrétní stavby. Tyto vlivy se jednoznačně zmenšují vzrůstající vzdáleností. Nelze je však zcela eliminovat či jim stoprocentně zabránit. To, že orgán ochrany veřejného zdraví vymezil nějaký časový harmonogram (či plán) pro provádění nejhlučnějších prací a tento byl uložen stavebníku jako podmínka rozhodnutí je zcela v souladu se stávající stavebně správní a soudní praxí a odpovídá i výše citovanému § 4 odst. 2 stavebního zákona. Nelze zde dále přijmout tvrzení, že není zřejmé, na jakých pozemcích má být záměr realizován. Toto jednoznačně plyne jak z podkladové dokumentace, tak z vlastního napadeného rozhodnutí stavebního úřadu, kde hned na str. 1 je ve výroku výčet dotčených pozemků. V souladu s právními předpisy jsou přímo dotčené pozemky identifikovány ve výroku napadeného rozhodnutí. Tzv. „sousední pozemky“ jsou identifikovány v odůvodnění rozhodnutí. Už jen tento způsob zaručuje přesné určení dotčených a sousedních pozemků, přesně je definuje spolu s podklady (dokumentací - DUR a DSP). Hned podmínka č. 1 na str.2 napadeného rozhodnutí odkazuje na podkladovou dokumentaci.

Zde se ministerstvo opírá i o přílehlavý judikát: č.j. 45 A 39/2016 – 65 Krajského soudu v Praze (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145).

VIII. Ohrožení majetku účastníků požárem

Účastníci ve svých námitkách podle § 94m stavebního zákona namítli, že užívání jejich nemovitých věcí bude podstatně ztíženo, a potažmo do jejich vlastnického práva bude zasaženo, hlukem, prachem a dalšími účinky provádění Stavby na její okolí. Stavba má být prováděna nad pozemky účastníků jen několik metrů od jejich rodinného domu (podrobnosti viz námitky).

S touto námitkou se stavební úřad pokusil vypořádat následovně: „Dle upravené projektové dokumentace bude pro ochranu pozemků manželů Gártnerových pod mostní konstrukcí zhotovena dočasná dřevěná ochranná konstrukce, která bude založena na pozemcích v obvodu stavby, a která bude vyložena nad jejich pozemky, a tím je bude chránit před případným pádem materiálu či jiných předmětů při provádění stavby. Tato konstrukce bude 1 - 1,5 m přes půdorys mostu. Spodní líc této konstrukce bude ve všech místech nad soukromým pozemkem v minimální výšce 2,5 m nad úrovní stávajícího terénu. Nad touto konstrukcí bude navíc ve vzdálenosti 1 - 1,5 m zřízena svislá zábrana, která sníží přenos prachu a hluku ze stavby na pozemky manželů Gártnerových. Tato zábrana bude do výšky minimálně 1 m nad úroveň stávající římsy mostu. U zábrany se nepřepokládají tuhé výplně, ale využití plachet nebo geotextilií.“

Prakticky tak jen opsal jeden odstavec Plánu organizace výstavby. Ten k této konstrukci nic bližšího neuvádí. Navíc odporuje ostatním částem dokumentace. Podle ní totiž má obvod staveniště kopírovat vnější hranu železobetonové římsy mostu - viz například výkres C.3 - Koordinační situační výkres v měřítku 1:500. Pokud by se nějaká masivní dřevěná konstrukce nacházela 1 až 1,5 metru za touto hranou, nacházela by se zároveň mimo staveniště. Přitom nelze

připustit, aby stavební práce probíhaly, a dokonce jakékoli konstrukce byly umístovány mimo staveniště.

To samozřejmě také znamená, že je nepravdivý i dokument Záborový elaborát, podle kterého nedojde k trvalému ani dočasnému záboru žádného z pozemků účastníků. Žadatel a stavební úřad tedy nepovažuje umístění popisované konstrukce na pozemku za jeho zábor. Zejména ze strany stavebního úřadu jakožto orgánu veřejné moci je taková absence jakéhokoli respektu k vlastnickému právu jakožto jednomu z ústavně garantovaných práv zcela neakceptovatelná a vrací výkon veřejné správy o 35 let nazpět.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

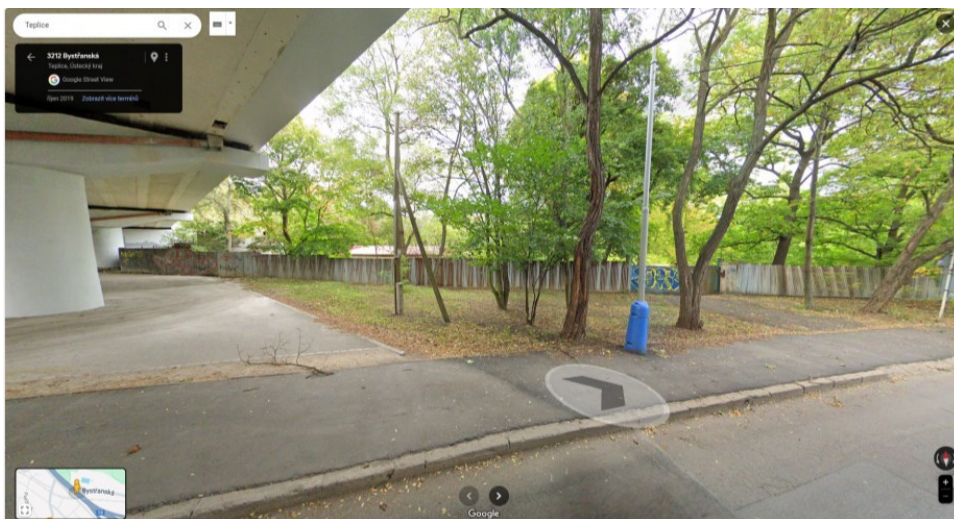
K zohlednění požárních rizik na stavbě se dokládá obecně požárně bezpečností posouzení. Je třeba uvést, že stavba silnic – pozemních komunikací je co do požárních rizik vyhodnocena jako „minimální – nepravděpodobná“. Proto také došlo k úpravě požárních předpisů a jak v rámci předchozího odvolání sdělilo Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru, k uvedeným stavbám se napříště hasičské záchranné sbory (dále jen „HZS“) již nevyjadřují, tedy nevydávají závazné stanovisko (dále jen „ZS“). Dále je třeba uvést, že se nikde ve stavebně správní praxi nevyskytuje ani požární posouzení oplocení, natož provizorního stavebního oplocení, které je tvořeno obvykle 2, 3 fošami na ocelové či dřevěné konstrukci, či je plně ocelové nebo je natažena ochranná síť. Na takovou stavební činnost – či stavební konstrukci se nevypracovává požární posouzení. V rámci organizace výstavby, zvláště pak z hlediska BOZP a PO, je pak na stavbě přítomen odpovědný pracovník, který má tuto oblast na starosti a je za ni odpovědný. Plány působení BOZP a PO se finalizují v rámci prováděcí dokumentace a běžně se nepředkládají stavebním úřadům.

Zde se proto ministerstvo ztotožňuje se závěry stavebního úřadu. Nadto bylo zjištěno, že při vypracování ZS od HZS UK nebylo postupováno podle „požární zprávy“, kdy HZS UK ÚO Teplice nevycházel z Požárně bezpečnostního řešení stavby (PBR) jako samostatného dokumentu obsaženého v dokumentaci, ale z povahy stavby pouze z kapitoly Zásady požárně bezpečnostního řešení, která je uvedena v Souhrnné technické zprávě vyhotovené v lednu 2021.

Nelze pak odhlédnout od skutečnosti, že nebylo ze strany odvolatele doloženo, kdy a jak provedl oplocení, které je částečně pod mostní konstrukcí. Toto oplocení je nadto celokovové (z plechů). Takovýto stavební počín se jeví sám o sobě problematicky, protože muselo být investorovi oplocení zřejmé, že se bude muset most jednou opravovat (neexistuje stavební konstrukce, která by časem nevyžadovala opravy a údržbu) a pak bude oplocení nutně takovým pracím překážet a bude s nimi v kolizi. Nadto se z fotografií podává, že je kolizní část oplocení na zpevněné ploše, která je provedena v celé ploše pod mostní konstrukcí, kdy v podstatě kopíruje obrys mostu. Dá se říci, že je tím z logiky věci vytýčen prostor provádění stavby, který je i vyasfaltován. Tato plocha pak slouží jako veřejně přístupné parkoviště.

U kolizního oplocení nebyla doložena jeho legálnost (ministerstvo neví o opaku, není ve spise obsaženo). Nadto se jedná o oplocení snadno rozebíratelné, tedy i snadno nahraditelné a lehce opravitelné (nejedná se o oplocení zděné) pro případ nutnosti jeho rozebrání z důvodu postupu stavebních prací na předmětné stavbě mostů.

Ohledně viditelného vjezdu – brány na pozemek odvolatele je patrné, že tento nebude stavbou dotčen vůbec, což podporuje i projektová dokumentace k projednávanému stavebnímu záměru.

Zdroj obrázku: Google street view 2019.

Ministerstvo se zde ohrazuje proti „nařčení o návratu veřejné správy o 35 let zpět“. Postup stavebního úřadu, potažmo ministerstva je v souladu s právními předpisy (výše uvedeny). Případné dotčení vlastnických práv umístěním a povolením předmětné stavby ještě neznamená automatické omezení vlastnických práv. Zde by musel následovat v případě nedohody stavebník/odvolatel institut vyvlastnění na základě příslušného zákona. Nyní se zde jedná spíše jen o vymezení pojmů a postavení účastníků řízení, v tomto případě zvláště ve vztahu stavebník / odvolatel dle ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona. Pokud by následně nedošlo k dohodě mezi dotčenými vlastníky pozemků a staveb se stavebníkem (nemusí se jednat jen o odvolatele), nastupuje institut omezení vlastnického práva upravený zákonem o vyvlastnění, zde ve spojení s liniovým zákonem. Tento postup je upraven příslušnými zákony, kdy je omezení vlastnických práv možné jen za daných podmínek (v souladu se zákonem, na základě zákona a za náhradu). Tedy tento postup je zcela odlišný od postupů před rokem 1990. K žádosti o omezení nebo odejmutí vlastnického práva k pozemku či stavbě dokládá oprávněný žadatel i povolení stavebního záměru. Bez majetkoprávního vypořádání nemůže být stavba zahájena. Tento správní postup byl dále obhájěn i u mnoha soudních přezkumů správních rozhodnutí, které se týkaly právě pozemních komunikací, kde bylo ministerstvo na straně žalované.

Dále je nutné zdůraznit, že stavební úřad přinejmenším připustil manipulaci s dokumentací. Ve spisu jsou založeny dvě verze Plánu organizace výstavby, které jsou obě datovány září 2021. Na žádné z nich není uvedeno, že by šlo o revizi, úpravu apod. Nicméně jen v jedné je mimo jiné bod 2.4.1 obsahující stavebním úřadem citovaný odstavec. Každá změna dokumentace přitom musí být řádně označena číslem a datována.

Zejména je však třeba zdůraznit, že jde o konstrukci z hořlavých materiálů. Bude se nacházet jen několik metrů od rodinného domu účastníků přinejmenším 2,5 metrů nad úrovní terénu. V případě požáru této konstrukce budou její hořící části dopadat na pozemky účastníků, v případě byt' jen velmi mírného větru (vzhledem k výšce, kde se bude konstrukce nacházet) i na jejich rodinný dům.

Toto nebezpečí není napadeným rozhodnutím nijak reflektováno. Pouze se v něm uvádí následující: „Z hlediska posouzení požární bezpečnosti KÚ ÚK, UPS uvádí, že dne 1. 12. 2021 nabytí účinnosti zákon č. 415/2021 Sb. (dále jen „novela zákona o požární ochraně“), kterým se mění zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“). Přestože na základě uvedené novely zákona o požární ochraně již hasičský záchranný sbor mní dotčeným orgánem, byla stavba ještě před nabytím její účinnosti Hasičským záchranným sborem Ústeckého

kraje, územním odborem Teplice, posouzena a bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko, od čehož nelze odhlédnout. V novém projednání věci KÚ ÚK, UPS vycházel ze souhrnné technické zprávy ověřené autorizovanou osobou, ve které je z hlediska zásad požárně bezpečnostního řešení uvedeno, že stavba s ohledem na její typ a charakter nevyžaduje žádná zvláštní opatření pro zajištění požární bezpečnosti a ochrany stavby. Dle závěru KÚ ÚK, UPS jsou opatření navržená k omezení vlivů stavby na okolí v průběhu její realizace dostatečná."

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ministerstvo z podkladů nezjistilo, že by došlo k „manipulaci“ s dokumentací, jak naznačuje odvolatel. Případné označení revizí dokumentace jen upozorňuje, na popisce, že byla provedena revize k datu. To však neznamená, že jsou dvě verze dokumentace. Obvykle je toto vyvoláno aktualizací souvisejících předpisů a vyhlášek, případně zpracování podmínek dotčených orgánů. Nicméně verze pro územní a stavební řízení předložená nalézacímu stavebnímu úřadu je vždy tou poslední. Tento typ nekonkrétních námitek (nebylo přímo odvolatelem definováno, kde a co mělo být manipulováno a kým) se naplno odchyluje od ustanovení § 94n odst. 3 stavebního zákona, kde je uvedeno, že:

„ ... Osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. ... „

Z obsahu odvolací námitky a jejího porovnání s uvedeným ustanovením vyplývá, že se tyto neshodují.

Toto tvrzení je nejen nesprávné, ale až absurdní. Stavební úřad hovoří o závazném stanovisku Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, územní odbor Teplice č. j. HSUL-3356-2/TP-2021 ze dne 26. července 2021. Toto závazné stanovisko bylo vydáno před doplněním dokumentace o předmětnou konstrukci. Ostatně i původní Plán organizace výstavby, který zmínku o ní neobsahoval, je datován září 2021, a tedy před vydáním závazného stanoviska. Je vyloučeno, aby Hasičskému záchrannému sboru Ústeckého kraje, územní odbor Teplice byla dokumentace zahrnující tuto konstrukci předložena a aby se k ní závazným stanoviskem vyjadřoval.

Závazné stanovisko zmiňuje dokumentaci datovanou leden 2021, která zřejmě nebyla nikdy stavebnímu úřadu předložena. Všechny části dokumentace založené ve spisu, které byly účastníkům zpřístupněny, jsou datovány září 2021. Nastává tak absurdní situace, kdy Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje, územní odbor Teplice se vyjadřoval k jiné stavbě, než o které se vede toto řízení. Požárně bezpečnostní řešení v závazném stanovisku zmiňované nebylo ve spisu předloženém účastníkům k nahlížení obsaženo, nicméně s ohledem na uvedené je vyloučeno, aby se týkalo předmětné konstrukce.

Není tedy zřejmé, k čemu se vlastně toto závazné stanovisko vyjadřovalo a jak by mohlo zohledňovat předmětnou konstrukci doplněnou do dokumentace až takřka rok po jeho vydání.

Nadto toto závazné stanovisko pozbylo právních účinků - viz sdělení Ministerstva vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky č. j. MV-215310-3/POPŘE - 2022 ze dne 22. prosince 2022: Na základě výše uvedeného MV - GR HZS ČR podle § 154 a násl. správního řádu sděluje, že závazné stanovisko HZS ULK č. j. HSUL-3356-2/TP-2021 ze dne 26. 7. 2021 pozbylo právních účinků dnem nabytí účinnosti novely zákona o požární ochraně."

Přihlížet k němu jen jako k obyčejné listině (postrádající právní účinky závazného stanoviska) také nelze. Jednak je z uvedených důvodů vyloučeno, aby Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje, územní odbor Teplice při jeho vypracování předmětnou konstrukci jakkoli zohlednil. Nadto je

samo o sobě nepřezkoumatelné, když jeho odůvodnění obsahuje jen odkazy na ustanovení právních předpisů a vágní tvrzení o splnění jejich požadavků. Neobsahuje jediný údaj, který by se týkal právě Stavby, stejně tak se může týkat jakékoli jiné stavby. Odůvodnění je zjevně kopírováno do každého kladného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, územní odbor Teplice.

Nesprávný až absurdní je také odkaz stavebního úřadu na Souhrnnou technickou zprávu. Také ta se ve spisu nachází ve dvou verzích, které jsou shodně označené a datované září 2021, částečně se však liší svým obsahem (a jedna má o stránku více). Nicméně bod 2.8, na který stavební úřad odkazuje, je v obou případech shodný: Most tvoří z hlediska průjezdního profilu ani zatíženosti překážku pro plynulý průjezd vozidel a techniky HZS. Vlastní konstrukce mostu je nehořlavá. Stavba s ohledem na typ a charakter a výše uvedené nevyžaduje žádná zvláštní opatření pro zajištění požární bezpečnosti a ochrany stavby."

Je tedy evidentní, že text tohoto odstavce byl jen z původní verze Souhrnné technické zprávy zkopírován do nové, aniž by jakkoli zohlednil předmětnou konstrukci, která byla mezitím do dokumentace (povýtce jen v podobě jednoho vágního bodu Plánu organizace výstavby) doplněna. K této konstrukci se tedy nijak nevyjadřuje a k jejímu posouzení stavebním úřadem je irelevantní.

Nadto je třeba zdůraznit, že relevantní vyjádření z hlediska požární bezpečnosti by mohla podat pouze osoba s příslušnou kvalifikací, kterou autor Souhrnné technické zprávy zjevně nedisponoval. V případě předmětné konstrukce také nejde o ochranu Stavby, o které Souhrnná technická zpráva hovoří, ale o ochranu okolních staveb, především rodinného domu účastníků, které Souhrnná technická zpráva ignoruje.

Nelze tedy než uzavřít, že ze strany stavebního úřadu je i nadále ignorována otázka požární bezpečnosti konstrukce z hořlavých materiálů (dřevo, textilie), která má být vztyčena jen několik metrů od rodinného domu účastníků vysoko nad úroveň terénu pozemků účastníků, při jejímž požáru by hořící kusy konstrukce takřka s jistotou zasáhly i rodinný dům účastníků.

Rovněž je třeba připomenout, že Ministerstvo dopravy v rozhodnutí č. j. MD-35852/2022-930/10 ze dne 5. května 2023 vyslovilo tento právní názor: „Ministerstvo dopravy se ztotožňuje s názorem odvolatelů, že i bez požárního dozoru ze strany HZS musí stavby splňovat požární předpisy. Nicméně už se dále rozchází v názoru, jak tohoto docílit. Protože pro stavební úřady zde bude rozhodná vždy požární zpráva, která je nedílnou součástí všech projektových dokumentací a musí být vypracována k tomu příslušně odborně způsobilou osobou, kterou je „požární specialista" s příslušnou autorizací od České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, dále jen ČKAIT."

Tento právní názor byl pro stavební úřad při novém projednání věci v souladu s § 190 odst. 1 písm. b) správního řádu závazný. Přesto žádný takový podklad ke Stavbě týkající se předmětné konstrukce z hořlavého materiálu s prakticky nulovou požární odolností opatřen nebyl. Stavební úřad ostatně rozhodnutí Ministerstva dopravy a v něm vyslovené pro stavební úřad závazné právní názory vůbec nezmiňuje.

Pro úplnost účastníci uvádí, že navazující pasáž rozhodnutí Ministerstva dopravy se týká samotného mostu, nikoli předmětné konstrukce. Ministerstvo dopravy hovoří o požárně bezpečnostním řešení apod., ale žádný takový podklad týkající se předmětné konstrukce nebyl a z povahy věci ani nemohl být opatřen, když by se tak muselo stát po doplnění dokumentace. Účastníci žádný takový podklad ve spisu nenalezli a ostatně ve spisu jim předloženém nebylo ani požárně bezpečnostní řešení, na jehož základě mělo být vydáno výše analyzované závazné stanovisko a které se později doplněné konstrukce nemohlo týkat.

Dalším důvodem objektivně vylučujícím posouzení předmětné konstrukce stavebním úřadem je její vágní popis v Plánu organizace výstavby, který znemožňuje její posouzení nejen z hlediska požární bezpečnosti. Jejím posouzení v dalším stadiu řízení tak musí předcházet vyhotovení jejího náležitého popisu.

Z tohoto důvodu samozřejmě nejsou řádně vypořádány ani námitky dotčení práv účastníků, jemuž má konstrukce zabránit. Není-li zřejmé, jak konkrétně bude konstrukce vypadat, nelze posoudit, zda bude jako opatření na ochranu práv účastníků efektivní, tedy zda bude moci dotčení jejich práv zabránit nebo jej alespoň minimalizovat a v jakém rozsahu.

Stavební úřad tak neopatřením podkladu umožňujícího posouzení požární bezpečnosti konstrukce z hořlavých materiálů, která má být podle napadeného rozhodnutí umístěna nad pozemky účastníků jen několik metrů od jejich rodinného domu také nerespektoval závazný právní názor Ministerstva dopravy.

Posouzení námitek ze strany Ministerstva dopravy:

Ze spisu se nepodává, že by byla podkladová dokumentace měněna. Tyto námitky spíše vychází z neznalosti postupů při povolovacím procesu ve stavebním právu. Skutečnost, že je podkladová dokumentace pro HZS UK datována do ledna 2021 a dokumentace pro stavební úřad je dokumentace označena září 2021 nedokládá vůbec nic. Stavebník má povinnost zpracovat do dokumentace případné připomínky dotčených orgánů. Proto také stavební úřad bez dalšího vyrozumívá dotčené orgány o zahájení řízení a následně doručuje rozhodnutí. A zde může dotčený orgán ověřit, zda byly dodrženy jeho podmínky. Tedy případné nesrovnalosti v dokumentacích by byly odhaleny. Nadto pokud by byla v průběhu řízení dokumentace měněna či doplněna, bylo by povinností stavebního úřadu vyrozumět o tomto účastníky řízení a dát jim možnost seznámit se se změnami či doplněními podklady. To zde ale nenastalo. Odvolatel ani přesně nepopsal, z čeho tak usuzuje a proč.

S ohledem na obsah odvolání přistoupilo ministerstvo k výzvě stavebníka (jeho zástupci) k doplnění podkladů pro rozhodnutí – doplnění spisu o návrh „ochranné konstrukce“ a jejího požárního posouzení. Výzva byla vyhotovena dne 25.07.2024 pod č.j. MD-8308/2024-910/7.

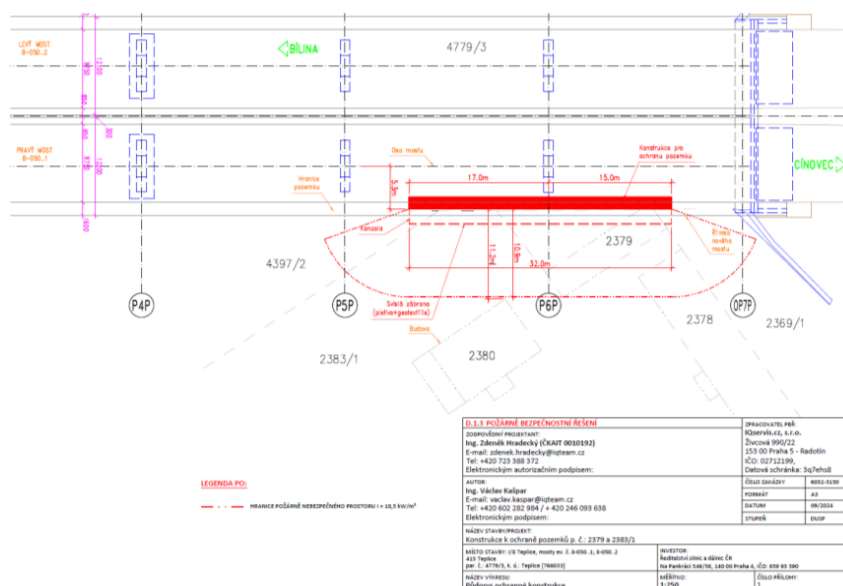
Ministerstvo obdrželo vyžádané podklady dne 02.10.2024 zaevidované pod č.j. MD-8308/2024-910/8 a autorizované oprávněnými osobami Ing. Daniele Šindlerem, Ph.D., ČAKIT 0012336, Ing. Zdeňkem Hradeckým, ČKAIT 0010192. Z podkladů vyplývá jednoznačně, že navržené ochranné opatření na stavbě nezasahuje požárně nebezpečným prostorem do objektu odvolatelů, což dokládá kromě textové části i výkres s vymezením hranice požárně nebezpečného prostoru.

S uvedeným podkladem byli účastníci řízení seznámeni přípisem ministerstva ze dne 03.10.2024 pod č.j. MD-8308/2024-910/9. Doplněný podklad byl spolu s přípisem ministerstva zveřejněn na úředních deskách, na úřední desce ministerstva od 04.10.2024 do 21.10.2024. Spolu s oznámením o doplnění podkladu byli účastníci řízení vyzváni, aby se ve lhůtě do 7 dnů od doručení seznámili se spisem. Lhůta marně uplynula dne 29.10.2024 (pondělí 28.10.2024 byl státním svátkem). Nikdo z účastníků řízení se se spisem osobně na ministerstvu neseznámil, ani se nikdo k novým podkladům písemně nevyjádřil.

Zvolený postup ministerstva byl pak souladný s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Z uvedeného jednoznačně plyne, že obava odvolatelů o požární nebezpečí v podobě ochranné konstrukce pro jejich dům je neopodstatněná. Konstrukce je navržena tak, aby splňovala požadavky odvolatelů na zamezení obtěžování pohledy od osob na stavbě, bránila pádům nářadí

a kusů materiálu ze stavby a zároveň byla požárně bezpečná. Toto v doplnění dokumentace stvrdili příslušné autorizované osoby.

Zdroj obrázku: Doplnění podkladů na výzvu ministerstva

Závěrem může ministerstvo jen opakovat, že řízení i spis odpovídají ustálené stavebně správní a soudní praxi a nebyl shledán zákonný důvod pro postup navrhovaný odvolatelem, a to zrušení napadeného společného rozhodnutí a vrácení spisu k novému projednání.

Z uvedeného pak také plyne správní úvaha ministerstva v tom smyslu, že námitka není důvodná. Zde je vhodné upozornit, že i nyní může chodec, kdokoliv půjde po přiléhající části mostní konstrukce, nahlížet na pozemek a stavbu odvolatelů. Stejně tak mohou činit pracovníci provádějící pravidelnou údržbu komunikace. Nicméně tento hypotetický případ nebyl ze strany odvolatelů zmíněn a nebylo doloženo, že by se tak v minulém období dělo nad rámec obvyklosti - nahodilosti. Zde po správním uvážení má ministerstvo za to, že namítané obtěžování pohledy od pracovníků pracujících na předmětné stavbě může sice hypoteticky nastat, avšak prakticky se tak může dít i nyní, což však nebylo doloženo, že by se tak snad někdy v minulosti dělo. Tedy navržené dočasné řešení aplikovatelné po dobu výstavby je zcela vyhovující a dostatečné.

Ministerstvo má jak odůvodnění napadeného společného rozhodnutí, tak odůvodnění svého odvolacího rozhodnutí za dostatečné, věcně i formálně správně a souladné s ustálenou stavebně správní a soudní praxí. Což dále ministerstvo podporuje i příslušným judikátem od Nejvyššího správního soudu, kde je uvedeno mimo jiné, že: *[...“Rozhodnutí stavebního úřadu je stručné, avšak srozumitelné a zcela v souladu s úvahou, kterou vyslovil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku č.j. 10 As 211/2017... „Na druhé straně nelze realisticky očekávat, že rozhodnutí zejména správního orgánu prvního stupně, leckdy vypracované úředníkem, který ani nemá právní vzdělání (a případně vysokoškolské), bude svou podobou, formální úrovní a obsahovou pečlivostí srovnatelné s rozhodnutím nejvyšší soudní instance, na jehož koncipování se obvykle podílí několik právně vzdělaných osob.“...]*

Doručování odvolatelům

Ministerstvo preventivně uvádí, že zná rozsudek NSS č. j. 6 As 285/2021-55 ze dne 07.12.2023 (č. 4566/2024 Sb. NSS), podle kterého se „vedlejšímu účastníkovi stavebního řízení, kterému bylo v prvním stupni doručováno veřejnou vyhláškou dle § 144 odst. 6 správního řádu, musí být poté, co podá odvolání, doručováno individuálně“. Tímto rozsudkem se však ministerstvo nemůže řídit, což není projev neúcty k rozhodnutím správních soudů, která jsou publikovaná ve Sbírce rozhodnutí NSS, ale jde o důsledek odlišné právní úpravy.

Šestý senát NSS totiž dospěl ke svého názoru v „obyčejném“ řízení podle stavebního zákona (konkrétně v územním řízení) ve věci bytového domu, pro které byla rozhodná právní úprava obsažená v § 87 odst. 1 stavebního zákona a v § 144 odst. 6 správního řádu, nikoliv právní úprava v liniovém zákoně. Tyto právní normy nebyly dle názoru NSS úplně jednoznačné, proto dovodil, že odvolateli, který je vedlejším účastníkem řízení, se musí doručovat jednotlivě.

V nynějším řízení jsou odvolatelé účastníky z titulu § 94k písm. d) (potenciálně), ale i písm. e) stavebního zákona. Mohlo by se tedy zdát, že se rozsudek šestého senátu uplatní tím spíše pro nynější odvolací řízení, jelikož jde dokonce o hlavní účastníky. Tak tomu ale není, neboť § 2 odst. 5 liniového zákona obsahuje speciální úpravu, která je podstatně odlišná od té, která byla rozhodná pro právní posouzení šestým senátem NSS; tato speciální právní úprava zní: „... V řízení podle tohoto zákona nebo stavebního zákona, které je řízením s velkým počtem účastníků, se oznámení o zahájení řízení doručuje veřejnou vyhláškou. Jednotlivě se oznámení o zahájení řízení doručuje pouze účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) (...) stavebního zákona. (...) Ostatní písemnosti se doručují jednotlivě pouze žadateli, obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, je-li účastníkem řízení, a dotčeným orgánům; ostatním účastníkům řízení se doručují veřejnou vyhláškou, o čemž se tyto účastníci poučí v oznámení o zahájení řízení, je-li jim doručováno jednotlivě. ...“.

Jelikož krajský úřad odvolatele správně poučil v oznámení o zahájení společného řízení, které jim doručil jednotlivě, o tomto speciálním režimu doručování v řízeních podle liniového zákona, musí se jim úkony podle stavebního zákona do skončení řízení doručovat už jen veřejnou vyhláškou. Řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek a končí vydáním rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Uvedené pravidlo je na rozdíl od ustanovení, které vyložil šestý senát NSS, naprosto jasné, neboť rozhodnutí o odvolání patří mezi „ostatní písemnosti“, které v řízení následují po oznámení o zahájení řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat (podat rozklad).

V Praze dne 29. listopadu 2024

Ing. Petr Vůjtěch
ředitel
Odbor infrastruktury

Doručování veřejnou vyhláškou

Tato písemnost musí být vyvěšena po dobu 15 dnů na úředních deskách Ministerstva dopravy, Krajského úřadu Ústeckého kraje, Magistrátu města Teplice a také zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost zveřejnit ji způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce Ministerstva dopravy, tj. právní účinky má doručení veřejnou vyhláškou na úřední desce Ministerstva dopravy.

Vyvěšeno dne:

Sejmuto dne:

Rozdělovník:

Účastníci řízení podle § 94k písm. a) a b) stavebního zákona, v návaznosti na ust. § 2 odst. 5 liniového zákona (do vlastních rukou)

Ředitelství silnic a dálnic s.p., IČO 65993390, Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4 - Krč, prostřednictvím společnosti Pontex spol. s r.o., Bezová 1658/1, 147 00 Praha 4 - Braník

podle § 94k písm. c) až e) stavebního zákona, v návaznosti na ust. § 2 odst. 5 liniového zákona (veřejnou vyhláškou)

Statutární město Teplice, IČO 00266621, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111, Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2

Správa železnic, s. o. IČO 70994234, Dlážďená 1003/7, Nové Město, 110 00 Praha 1

ČEZ Distribuce a. s., IČO 24729035, Teplická 874/8, 405 02 Děčín

Severočeská vodárenská společnost o. s., IČO 49099469, Přítkovská 1689/14, 415 01 Teplice

Severočeské vodovody a kanalizace a. s., IČO 49099451, Přítkovská 1689, 415 50 Teplice

Roland Patera, nar. [REDACTED], Pod Stadionem 111, 417 42 Krupka

Miroslav Gärtner, nar. [REDACTED], Bystřanská 3212, 415 01 Teplice

Soňa Gärtnerová, nar. [REDACTED], Bystřanská 3212, 415 01 Teplice

CETIN o. s., IČO 04084063, Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9

GasNet, s. r. o., IČO 27295567, Klíšská 940/96, Klíše, 400 01 Ústí nad Labem

ČD - Telematika a. s., IČO 61459445, Pernerova 281 9/2a, 130 00 Praha 3

Marius Pedersen a.s., IČO 42194920, Průběžná 1940/3, Nový Hradec Králové, 50009 Hradec Králové

ARRIVA CITY s. r. o., IČO 26730448, provozovna Teplice, Emílie Dvořákové 70, 415 01 Teplice

osoby mající vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům: parc. č. 2378, 2392/2, 2392/6, 2392/7, 3196/1 3196/2, 3194, 3192/1 3192/5, 4575, 4378, 2979/1 2981/1, 2977/1, 2973, 4381, 2971/2, 2969/1, 2968 v k. ú. Teplice a st. p. 2380, 3195, 3193/1, 3193/2, 3191, 3192/4, 3192/2, 3192/3, 2978, 2980, 2976, 2977/2, 2972, 2970, 2969/4, 2969/5, 2969/6, 2969/7, 2967/1, 2392/3 v k. ú. Teplice. v k. ú. Teplice

Dotčené orgány (jednotlivě)

Magistrát města Teplice, odbor územního plánování a stavebního řádu, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

Magistrát města Teplice, odbor finanční, oddělení majetku města, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

Magistrát města Teplice, odbor dopravy, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, územní pracoviště Teplice, Jiřího Wolkerova 1342/4, 416 65 Teplice

Ministerstvo obrany, sekce nakládání s majetkem, odbor ochrany územních zájmů a státního odborného dozoru, Tychonova 1, 160 01 Praha 6

Ministerstvo zdravotnictví, Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

Drážní úřad, sekce infrastruktury - územní odbor Praha, Wilsonova 200/8, 121 06 Praha 2

Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, Lidické nám. 9, 401 79 Ústí nad Labem

Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu a odbor dopravy a silničního hospodářství, Velká Hradební 3118/48, 40001 Ústí nad Labem

K vyvěšení na úředních deskách:

Ministerstvo dopravy, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 11015 Praha 1

Magistrát města Teplice, náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice

Krajský úřad Ústeckého kraje, Velká Hradební 3118/48, 40001 Ústí nad Labem